

Conducătorul iubit al poporului

La 8 mai poporul nostru sărbătorește un mare eveniment istoric — împlinirea a 35 de ani de la întemeierea Partidului Comunist din România. Această glorioasă aniversare constituie pentru întregul nostru popor un prilej de entuziasmată manifestare a dragostei și atașamentului față de Partidul Muncitoresc Român — continuatorul eroicilor tradiții de luptă ale Partidului Comunist din România, apărătorul intereselor fundamentale ale oamenilor muncii, călăuzitorul lor priceput pe calea fâuririi unei vieți ferice.

Partidul Comunist din România s-a născut ca rezultat al unui proces îndelungat de dezvoltare istorică a poporului nostru, ca rezultat al luptei de veacuri a poporului însetat de viață mai bună, a luptei sale necumate împotriva asupritorilor autohtoni și străini, continuate și ridicate pe o treaptă mai înaltă de mișcare muncitorească revoluționară.

Partidul Comunist din România a luat naștere în condițiile puternicului avânt revoluționar produs de Marea Revoluție Socialistă din Octombrie. Nașterea sa a însemnat o victorie istorică a leninismului împotriva oportunistului și reformismului în mișcarea muncitorească din România.

Fidelitatea față de marxism-leninism, legătura trinitică cu clasa muncitoare, cu poporul, au constituit de la bun început principiile de neclintit în activitatea partidului. Toamă aplicarea acestor principii a dat posibilitatea partidului nostru — partid marxist-leninist — să-și îndepindească cu succes rola sa de avangardă, să se afirme încă de la nașterea sa ca adevăratul exponent al maselor muncitoare, să le organizeze și să le conducă în lupta grea pentru libertate și un trai mai bun.

Aruncând partidul în ilegalitate, supunând pe comunisti celei mai crude terori, burghezia și moșierimea sperau, în primul rând, să izoleze partidul, să-l rupă de mase, să decapiteze clasa muncitoare pentru ca, apoi, să-și poată continua mai departe, în liniște, opera nefastă de exploatare și asuprire a poporului, de înrobire a țării către imperialisti. Dar nici torturile și nici schingiuirile sălbătice la care erau supuși de Siguranța burgheză-moșierăscă, nici regimul bestial de exterminare fizică din închisori, nici odoasele înscenajări judiciare și nici pitoanele de execuție n-au putut înfringe voința și hotărârile comunistilor de a lupta pentru cea mai dreaptă dintre cauze — cauza eliberării clasei muncitoare — pentru libertatea și fericirea poporului.

Călăuzindu-se după învățăturile marxist-leniniste, potrivit căreia adevărații făuritori ai istoriei sînt producătorii bunurilor materiale, masele de oameni ai muncii, învățând din bogata experiență a marelui Partid Comunist al Uniunii Sovietice, Partidul Comunist din România a înbinat cu măiestrie formele de luptă ilegală cu diferitele posibilități de activitate legală, reușind nu numai să-și păstreze, dar să-și întărească necontenit legăturile cu poporul muncitor, să-și sporească influența în rândurile acestuia, să-l conducă în lupta pentru pace, pace, pămint și libertate. Un rol important în activizarea și mobilizarea maselor sub conducerea partidului au avut sindacatele revoluționare și celelalte organizații de masă în perioada dintre cele două războaie mondiale, sub conducerea partidului au activat în mod legal — deși în condiții extreme de grele din cauza prigoanei guvernelor burghez-moșierăști — asemenea organizații ca Blocul Muncitoresc Tărănesc, Blocul democratic, Liga muncii, Comitetul național antifascist, Liga contra bătăii, Liga contra prejudecăților și multe altele. De asemenea, partidul a editat diferite reviste, ziare legale antifasciste. Din inițiativa partidului au apărut „Veac nou”, „Arenă”, „Echipa”, „Atlas”, — la București, „Ecoul”, la Iași, „Alte zări” — la Cluj, „Clopotul” — la Boloșani etc.

Sînt încă vii în amintirea oamenilor muncii mai vîrstnici întîlnirile „zburătoare” din întreprinderi, înflăcăratele manifeste și lozinci scrise,

cuvîntul cald al partidului rostit de la om la om, articolele din presa comunistă și alte forme legale și ilegale prin care partidul a educat masele muncitoare, a trezit în ele conștiința de clasă, le-a mobilizat și condus în lupta pentru eliberarea de exploatare, pentru cucerirea unei vieți mai bune.

Încă de la începutul existenței sale, Partidul a militat pentru apărarea revoluționară a Uniunii Sovietice — prima țară a socialismului — pentru informarea publicului — informare justă, obiectivă și adevărată — asupra realităților din Țara Sovietelor. Pentru spulberarea minciunilor și calomniilor, a versiunilor celor mai fantastice, dezbate de presa burgheză la adresa eroicului popor sovietic, care, primul în lume, a sfărîmat cătușele capitalismului, partidul nostru a înființat și condus între alte organizații de masă, Asociația Amicii U.R.S.S. Această asociație s-a manifestat în mod legal pentru apropierea între România și Uniunea Sovietică, aducînd o contribuție însemnată la pagărea adevărului despre marile progrese revoluționare în folosul poporului, despre progresul continuu al Țării Sovietice.

În condițiile istorice noi, A.R.L.U.S. își desfășoară, pe un plan superior, activitatea îndreptată spre popularizarea marilor succese obținute de Uniunea Sovietică, spre întărirea necontenită a prieteniei între poporul nostru și marea popor sovietic. În anii puterii populare, îndrumată și condusă de partid, A.R.L.U.S. a devenit una din cele mai largi organizații de masă ale Partidului Comunist din România, a fost necontenit conducătorul devotat al maselor muncitoare. Partidul a condus pe oamenii muncii la asemenea bătăii ca luptele muncitorești din februarie 1933. În anii regimului burghez-moșieresc, în condiții de cruntă teroare, Partidul comunistilor a fost singurul partid care a luptat consecvent în fruntea maselor împotriva exploatații capitaliste și a asupririi naționale, împotriva fascismului și a războiului imperialist, împotriva odioșului regim antonescian și a coteropilor hitleristi. Toate acestea au făcut ca partidul să-și câștige o mare autoritate, un urias prestigiu în fața celor mai largi mase populare, să câștige încrederea profundă a acestora. Legătura strînsă cu masele a permis partidului ca, în condițiile istorice complexe create de eliberarea țării de către eroica Armată Sovietică, să organizeze insurecția armată de la 23 August 1944, să răstoarne guvernul fascist, deschizînd astfel în fața poporului calea largă a progresului și a înflăcărilor unor măzinuțe seculare.

Sub conducerea partidului, poporul nostru a înscris cea mai mare pagină din istoria patriei, înaintînd revoluția populară, la chemarea P.C.R. mase largi de muncitori, țărani, intelectuali progresiști, au ieșit în stradă, au creat organele lor de luptă, au răsturnat pe urdănașii orînduirii burgheză și au instaurat regimul democrat-popular.

Furioasă că nu mai pot asupri și jefui poporul român, cerurile imperialiste au încercat în repetate rînduri să înfățișeze regimul de democrație populară ca rezultat al unui așa zis „export de revoluție”. Dar e destul să amînăm de uriașele demonstrații din Capitală și din celelalte orașe ale țării, la care au participat sute și sute de mii de oameni, cîerînd un guvern democrat; de acțiunile de masă ale țărănilor muncitori care au intrat cu plugarile pe pămînturile moșierilor; de sutele de mii de muncitori și țărani care au izgonit pe reprezentanții burgheziei și moșierimii din prefecturi și primării, pentru a vedea cît sînt de absurde și de mincinoase „teoriile” cu privire la „exportul de revoluție”. Regimul democrat-popular din țara noastră este opera clasei muncitoare și a țărănilor muncitoare, a intelectualității progresiste. Într-un cuvînt, este orînduirea creată de poporul român înșiși, orînduirea pentru care s-a vărsat sîngele în lupte dure, pe care și-a ales-o potrivit expresiei: „(continuare în pag. IV-a)

Proletari din toate țările, uniți-vă!

VEAC NOU

Organ al Consiliului General A.R.L.U.S.

ANUL XII Nr. 18

VINERI 4 MAI 1956

4 PAGINI, 25 BANI

Descoperirea Siberiei

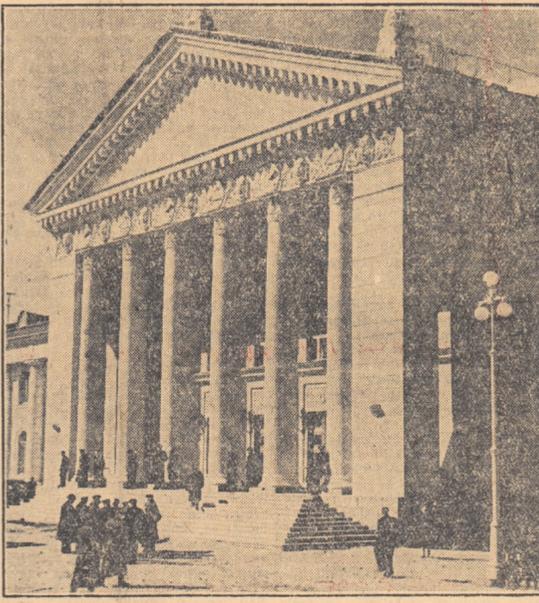
Geografil au izgonit de mult de pe hărțile lor pe tepele albe, și în general nu mai e ușor astăzi să descoperi pămînturi noi. Lăsîndu-și însă în ultimii ani departe familiile și prietenii, și aștinîndu-se spre o viață nouă, romantică, de pionieri, zeți și zeci de tineri sovietici pot să trimită scrisori pline de entuziasm: „descoperim Siberia”.

Zărnă, acum aproape 500 de ani, de pe una din corăbiile coroanei spaniole America, Columb a exclamat emoționat: „pămînt, pămînt, pămînt!” Coborînd din trenii care-l aduceau acum doi sau trei ani pe noile pămînturi siberiene, orice tînăr sovietic făcea o descoperire tot altă de epocă: ca cea a lui Columb. Aplecîndu-se să ridice un bulgare de pămînt, jărămîndu-l în mînă, în timp ce cu privirea aștinată căuta zădărnîc să prindă marginea zării, el avea tot dreptul să aibă sentimentul trăirii unei clipe istorice: în fața lui, imens, bogat, așteptînd să se dărîe omului, se întindea continentul siberian.

De la Columb la zgîrie norii din New-York, de la debarcarea în insulele din largul Americii și pînă la trenul Pullman au trecut aproape 500 de ani. Citești zărele care aduc vești din Siberia și aproape că nu-ți vine să crezi ochilor. De la adevărata descoperire a Siberiei au trecut clipele anii și iată aici se construiește la Bratsk cea mai mare hidrocentrală din lume, s-au descoperit în lăcăușii celei mai mari zăcăminte de diamante de pe glob, numai în Altai au și fost desțelenite trei milioane hectare de pămînt...

În multe muzee ruse se păstrează tablouri care în viziunea unuia sau a altuia dintre pictori — redau aceeași imagine care va înflori întotdeauna pe pîntecul unui grup de oameni zădărnici, epuizați, inconștienți de soldați care sînt minui bine nagaici, înaintea încet prin zăpezi înalte spre o țintă pe care nimeni n-o știe... Tabloul se cheamă invariabil „Pohod na Sibiri”. Așa pîtrundeau altă dată oamenii în Siberia, Siberia însemnă viață frîntă, suferință cumplite, moarte. Fără grații de fier, Siberia devine cea mai temută închisoare a țărilor. Departarea, întinderea imense, lipsa de drumuri, străciia, inapoierea, erau cei mai haini temerici.

Invadînd altă dată pămînturi noi descoperite, cuceritorii își anințau sosele în mijlocul secolului nostru la cucerirea Siberiei, oamenii sovietici își marchează prezența prin scrierile lor, prin cîntecetele cosmopolitilor. În locuri în care mi și mii de ani singur care aducea o undă de mișcare era vîntul, se croiesc drumuri și se înalță case, se sapă gropi pentru fundații și se pregătesc locuri pentru stîlpii rețelei de înaltă tensiune. De la Cehov și de la alți scriitori ruși au rămas nemuritoare descrieri ale Siberiei care fărîmăcî prin poezie, prin dragostea pentru natură, prin viziunea avîntată asupra viitorului, De la oamenii sovietici, care sub ochii noștri trezesc continentul siberian la viață, vor rămîni pentru posteritate cître a căror simplă înșirare ar fi idată răsălirea oricîrui patriot rus în urmă chiar și numai cu 50 de ani. 100 de combinate și uzine metalurgice se vor construi în Siberia pînă în 1960! Unele din aceste uzine

În regiunea Irkutsk, pe malul riului Kita — un afluent al fluviului Angara — se află cel mai tînăr oraș din Siberia răsăriteană — Angarsk. În clișeu: Casa de cultură de pe strada Lenin

vor avea linii automate, altele vor fi în întregime conduse de la distanță. Așa dreptele Anton Pavlovi Cehov: aici viața a început cu un suspin aur, cărbun și diamante, nimic din ceea ce poate constitui temelia a sute de giganti ai industriei nu lipsește Siberia este patria pădurilor nesfîrșite. Savații sovietici și cîțele lor aiușec mintea: numai din regiunea Krasnoyarsk s-ar putea tăia atîta lemn încît s-ar putea forma un tren lung de 32 milioane de kilometri, un tren care ar putea înconjura de 800 de ori pămîntul pe la Ecuator! Dar pădurile nu înseamnă numai lemn. Ele înșamă, în același timp, animale scumpe, vînat prețios, bogății prețuite de oameni.

Departate de pămîntul siberian, de ranjații de marea epocă care se desfășoară aici, unii „înșlepiți” se străduiesc să scrie pe tinerii sovietici. „Unde mergeți?” încearcă ei să tragă pe tinerii sovietici de pulpana hainei. „În Siberia nu sînt case, drumurile sînt puține, clima e aspră”.

RADU TULESCU

Ostași ai adevărului

VICTOR BIRLADEANU

„Meserie frămîntată” — așa se numește o recentă pleadă sovietică din viața ziaristilor. Cred că autorul n-are să găsească un titlu mai potrivit pentru a exprima — într-o formulă concisă și expresivă — esența profesiunii noastre de ziaristi comunisti.

Așa i-am cunoscut pe ziaristii sovietici în anul pe care l-am petrecut în Uniunea Sovietică: conștiințe puternice, într-o vegnică efervescentă creație, într-o continuă și pasionantă căutare a noului, ostași neîfricați pe frontul adevărului. Pentru ziaristii sovietici adevărul nu e o simplă abstracție, ci însuși conținutul muncii lor de fiecare zi. Spre a aduce la cunoștința cititorilor adevărul de pe fronturile de luptă, numeroși ziaristi sovietici și-au jertfit viața în bătălii. Alții au străbătut cu eroism drumurile războiului, umăr la umăr cu ostașii sovietici.

L-am cunoscut într-una din călătoriile mele în Coreea pe cunoscutul ziarist sovietic Serghei Borzenko, corespondent al „Pravdei”. Pe pieptul lui strălucea steaua de Erou al Uniunii Sovietice. Istoria stelei de aur n-am putut s-o aflu de la el. Mi-au spus-o alții.

În toată vremea din bătălii, pierse comandantul unității pe lingă care era atașat Borzenko. Cel mai înalt în grad rămăsese corespondentul „Pravdei”. Fără soavire, Borzenko a preluat comanda. Noaptea, în rarele clipe cînd se mai liniștea vîntul bătăliei, Borzenko își scria, la lumina palidă a luminării, înflăcăratele corespondențe de război. Zi de zi, adevărul despre vitejia ostașilor sovietici ajungea — cald încă de focul luptei — în paginile „Pravdei”.

Dar calitatea, aceasta caracteristică de combatanți al adevărului, ziaristii sovietici și-o păstrează și în viața pașnică, în construcția de zi cu zi. Pentru a face să triumfe o inițiativă înaintată, o metodă nouă, ziaristii sovietici sînt în stare să nu-și preocupă zăile și nopțile, izbind cu îndărneală în manifestările vechiului, în înșepere și rutină, în birocrațism și minciună.

Am cunoscut într-un orașel de pe Volga un ziarist tînăr și modest, care nu părea să se deosebească prin nimic de contrații săi. Părea inteligent și arăta o mare curiozitate față de tot ce-l înconjură. Cîteva zile am călătorit împreună cu el prin fabricile din împrejurimi. De cum am pășit pragul primei fabrici, mi-am dat seama că Mark Onisimovici Ceredniakov — așa îl cheama pe tovarășul meu de drum — e o adevărată personalitate în regiunea sa. Peste tot era întipănit cu o căldură frățească, cu un soi de dragoste imbinată cu respect. Și el se schimba parca de cum pășea pragul vremii uzine. Se înviora, devenea altul.

Mai tîrziu, am aflat taina respectului și dragostei de care se bucura Ceredniakov în rîndurile muncitorilor orașului. În urmă cu ani, Ceredniakov a purtat o luptă acerbă în paginile zărilor noastre pentru scoaterea la lumină a unei inițiativă prețioase, a frunțașului în producție Ivan Surkov, de la șantierul naval, inițiativă care fusese pusă la saramură ani de-a rîndul de către direcția șantierelor. Directorul și inginerul șef de pe atunci, oameni influenți au declanșat o adevărată campanie de calomni împotriva tînărului ziarist, gîsînd șprîjn și la unii conducători ai comitetului orașenească de partid. Ceredniakov era cit pe-acă să fie exclus din partid pentru calomnie.

Dar ziaristul nu era singur. În jurul lui stăteau sute de oameni sovietici cinstiți, în apărarea lui era legea, ordinea și morala sovietică. Muncitorii șantierelor au umplut sala tribunaului în ziua procesului de calomnie intențat ziaristului de înăbușitori critici și au răsturnat mașinile acestora. Procesul a căpătuit alt conținut și alt obiectiv: demascarea birocraților și înăbușitorilor critici. Ceredniakov a ieșit învingător în lupta cu minciuna.

„Pe Gheorghi Ivanovici Lebanidze, corespondentul pe întreaga Gruzia al unuia dintre zărele centrale sovietice, l-am cunoscut la Tbilisi. Din prima clipă, mi-a făcut impresia că nimic nu-l lăsa nepăsător. Nimic nu i se pare lipsit de însemnătate. Inima îi tresare fierbinte la tot ce se întîmplă. Într-o zi, pe cînd mergeam cu mașina pe șoseaua care serpuștește către Gori, zărirăm în calea noastră un convoi de mașini — autocamioane, „Pobeda”, „Moskvici”-uri — care se îndreptau spre Tbilisi.

Tovarășul Lebanidze pîru o clipă preocupat, apoi spuse șoferului să oprească. Oprit și convoiul. Corespondentul stău de vorbă cîteva minute cu un om înalt și solid, care coborise dintr-o „Pobeda”. Apoi se despărțir și veni către noi zîmbind. Ne puserăm din nou în mișcare, în timp ce convoiul se pierdea în zare în spatele nostru. Tovarășul Lebanidze ne spusese că în mașinile acelea se aflau colhoznici din raionul Mheta care se duceau la Tbilisi să-și petreacă duminica.

— Vor vizita muzeul de documente ale mișcării revoluționare din Gruzia, iar seara se vor duce la teatru să vadă „Othello” cu Horava... Și în timp ce ne vorbă, începu să scrie, pe genunchi, o informație pentru a transmite redacției imediat vestea despre felul cum își petrec ziua de odihnă colhoznicii gruzini.

La despărțirea noastră, Gheorghi Ivanovici Lebanidze mi-a spus cîteva cuvinte pe care e greu să le ufi: — Un gazetar lipsit de pasiune pentru adevăr e ca un cușit tocit: nici nu taie, nici nu mingieie...

Locomotiva atomică

Ideea proiectării unei locomotive acționată de energia atomică a pasionat în mod deosebit pe studenții Vitali Saikov și Anatoli Stepanov de la Institutul tehnic superior „Bauman” din Moscova. Sub conducerea profesorului Suroviev, ei și-au pregătit proiectul de diplomă adoptînd o parte din domeniul cel mai înaintat al științei și tehnicii contemporane.

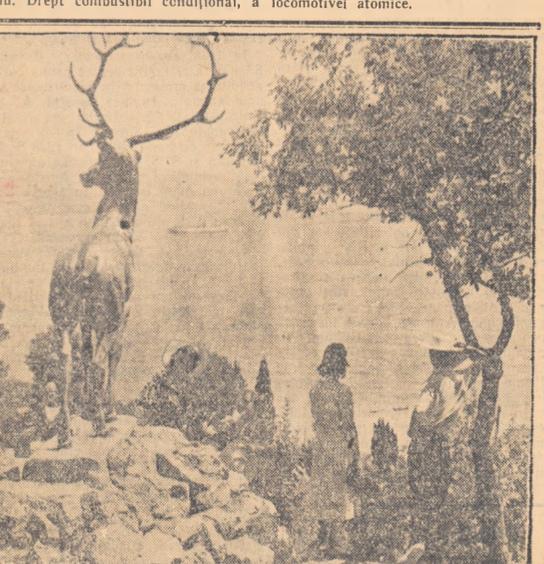
În biblioteca institutului, ei au studiat literatura necesară. Și cu cît citeau — mai mult, cu atît se convinșeau că au în față un pămînt înțelenit. Fizița și-a făcut tatoria — ea a descoperit noile însușiri ale materialului. Atom, trebuie să-și spună cuvîntul inginerii și constructorii.

Oare se poate folosi energia atomică în transportul feroviar? Teoretic s-a confirmat că se poate. Dar cum se poate folosi? Cum se poate în mod practic, ca atomii invizibili să transfere energie cu mare viteză mii de tone de încălzătoare?

Scepticii prevedeau un eșec. Și, la început, se părea că aveau dreptate. Primele schițe au fost foarte departe de realitate. Înșă protecțianții nu s-au descurajat. Ei știau că în știință și tehnică, există și drumuri neabătătorite.

Principala problemă pe care trebuiau s-o rezolve înainte de toate era alegerea tipului de reactor și a metodei pentru răcirea lui. A fost nevoie ca ei să analizeze și să confrunte o serie de scheme principial diferite ale ansamblurilor energetice ale locomotivei. Deosebit de mari greutăți le-a pricinuit faptul că dimensiunile reactorului trebuiau să fie limitate riguros la gabaritele feroviare.

După cercetări minuțioase, a fost ales, ca cel mai potrivit, un tip de reactor eterogen, cu încineritor de grafit. Într-un cilindru cu diametrul de 1,5 metri și cu înălțimea de 2 metri, sînt așezate în blocuri de grafit tuburi de zirconiu cu bare de uraniu. Drept combustibil condițional, a

La stațiunile balneare din Crimeea își petrec concediul mii de cetățeni ai Uniunii Sovietice. În clișeu: Într-un parc din Ialta.

de EUSEBIU CAMILAR

Multe și fîrînd sînt sentimentele ce le înșearcă omul, cînd știe că în curînd va descoperi într-o cetate mare, leagăn al altor glorioase pagini de istorie! În timp ce expul, „Săgeata roșie” tăia întînderile, spre nord, la Marea Baltică, priveam dumbrăvile și pădurile de mestececi, din mijlocul cărora își despletiau fumurile, spre cîestiarul cerului de iarnă, sate, sătîșoare, și căsușe singurale... Curînd, în acea neuitată zi de februarie, am ajuns la Leningrad, pe un ger de cremene și pe un viscol ce-și ruina fantasmăle tocmai de dincolo de mealeagurile Finilor, din iarna albă a Septentriunului. Mi-am amintit îndată de Lenin, de crucișătorul „Aurora”: de Petru I cel Mare ridicînd o cetate prin păduri și mlaștini, și creînd prima flotă: parcă auzeam cum bat ciocanele, în adîncul veacurilor, cum vîvesc vînturile în primele pinze ridicate la catarguri...

Dar orînduirea te-ai întorcea, în acest mare oraș, vei găsi amintiri ale umbrelor iluzre de demult. Cum am ieșit pe Nevski Prospekt, mi-am adus aminte de un om cu celebritate universală ale cărui cărți ne-au încîntat copilăria și tîneretea. E vorba de Nikolai Gogol, cîntărețul isprăvilor eroice

și ceal, pentru a pune bani deoparte, și așteptînd „prima de sărbători, ca pe mîntăle”. Mai apoi, înșirîți, mi-l închipuam pe sărmanul asesor de colegiu, mergînd în manta nouă, tot pe aici pe Nevski, către slujbă, unde colegii aveau să-l primească în urale! După aceea, mi-l închipuam ducîndu-se la onomastica șefului, de unde avea să se întoarcă fără manta. Sărmanul Bașmacikin! Furtul mantalei celei noi avea să-i pricinuiască moartea. — și pe Nevski avea să treacă în fugă, către birou, cu un amărît mai puțin, în motoarele dimineții de iarnă răcoșite de vîntoase Septentriunului...

Pe măsură ce se apropia seara, îmi reveneau în minte și alți eroi gogolieni. Astilei, mă gîndeam la locotenentul Pirogov, ușuratul și muieratecul; mi-am amintit de prietenul său pictorul Piskarov, urmîrînd o fată de o frumusețe îngreșască, de cauza căreia mai tîrziu își va pune capăt zilelor... Mi-am amintit de „Portretul” și de altceva ale povestirii nespuse de dramatice, ale căror izvoare se aflau în viața marelui oraș, figuri culese de pe acest bulevard lung și larg, de pe acest Nevski Prospekt al măruntelor tragedii umane de odinioară... Lume de demult, pentru întotdeauna amurgită, însă rămasă nemuritoare prin pana măiestră a gingașului și genialului fecior al stepei...

Dar întoarcerea în trecut nu poate dura, căci te trezesc din vis trecătorii de pe Nevski Prospekt, lumea nouă, născută în revoluția roșie. Îți ridea inima, de tinerețea ce străbate astăzi acest bulevard celebru. Pe sub lumina palidă a înșirării, trec grupuri de studenți și studenții, muncitori, gospodine, cetățeni ai orașului-erou, ce a înfruntat asediul armurilor fasciste germane, ce vitejie demnă de vitejii antichității. Orînduirea veie apuca, locurile își vor aminti zăvirlor cea mare din 1917, vei zări, departe, palatul Smolnii, de unde Lenin conduce revoluția, vei zări pe Neva înghețată tunurile de pe punțile „Aurorei” și boala vestită a Palatului de Iarnă pe unde au pătruns revoluționarii. Grădini și monumente, palate, poduri, inscripții, — toate amintesc anii cei mari.

Nevski Prospekt rămîne de neuitat. Îl cunoscusem din descrierile lui Gogol, și mi devenise familiar, ca drumurile copilăriei mele. Cu cît lucram la traducerea „Povestirilor din Petersburg”, lumea gogoliană a acestui oraș, și mai cu seamă lumea acestor străzi se înfrîpa în mine, înmugurea ca o grădiniță, creștea în mine dorința de a cunoaște locurile pe unde odinioară trecea sau se plimba Nikolai Gogol, observînd viața

oamenilor, trezînd-o prin dalta genului și redînd-o lumii într-o înaltă lîntă artistică. De multe ori, în tîrziu nopților, cînd oboseam în lucrul meu asupra povestirilor lui Gogol, rămîneau cu ochii în gol; urmăream frământul lumii de pe această stradă, și dorința de a o vedea creștea tot mai puternică. Așa se explică, de ce, îndată ce expresul „Săgeata roșie” m-a dus la Leningrad, am cerut întii și înții prietenilor și interpretelor să-mi arate cum se ajunge pe Nevski Prospekt! Era, cum am mai spus, un ger de cremene și bătea o vîntoasă cumplită, ce-și îngheța buzele și răsuflatul. Însă, nici gerul, nici vîntul nu m-au putut desprinde de această stradă pe unde a trecut, a văsat și a suferit Gogol, alături de alții alți mari scriitori ruși din alt veac. M-am oprit în fața palatelor, devenite astăzi monumente istorice, am citit inscripții, am intrat pe podurile aruncate peste Neva înghețată, și-mi satur sufletul cu priveliști și cu evocări. Am intrizat, astfel, pînă s-au lăsat umbrele mari ale nopții, și m-am întors la casa de gazdă, ca după o zi rodnică de studiu profund al istoriei, cea mai frumoașă și cea mai plină de învîlmînte dintre toate cărțile!

Cea ce m-a mîscat tot altă de adînc, ca și evocarea lumii de pe Nevski Prospekt, a fost observarea stimei oamenilor sovietici față de monumente și față de tot ce a însemnat și înseamnă cultura și amintire istorică. În puțîl timp petrecut la Leningrad, am învățat și această mare lecție, și îmi independes o datorie față de cititorii, marturisînd-o aici. Lecția aceasta trebuie să ne-o însușim și noi, dînd și mai mare respect tuturor lucrurilor, tuturor bunurilor materiale și morale, ce amintesc viața și lupta grea a pionierilor culturii și civilizației noastre! În țara la noi, mai sînt atîtea locuri, pe unde au trecut sau au rămas, poezii, pictorii și compozitorii de demult, ei care au muncit în condiții teribile pentru a ne da lumina! Să cinstim și mai desăvîrșit orice amintire a umbrelor altor vremuri, după pilda oamenilor sovietici!...

Cînd m-am despărțit și de Nevski Prospekt, și de Leningrad, am fost urmărît multă vreme de un regret puternic, ca după niște locuri alt de scumpe mine, cunoscute din răsfoirea îndelungă a literaturii și istoriei și acum văzute aievea! Expresul „Săgeata roșie” gâznea înapoi spre sud, printr-o păduricele și dumbrăvile de mestececi. Se despletiau spre cer, ca niște caiere de boracii, lumuri de pe acoperișurile satelor. Curînd, ne aflam din nou la Moscova. Era seară, și lucea o stea roșie departe, printre turnurile Kremlinului.

LITERATURĂ-ARTĂ-STIINȚĂ

Teme noi în lirica sovietică

Unversal poeziei sovietice s-a lărgit considerabil. De altfel, acest fenomen nu putea să se manifeste deloc în ultimii ani, atât de răscolitori prin intensitatea și amploarea pe care a luat-o construcția comunismului, prin efervescența deosebită a debaterii ideologice. Lărgirea universului poetic are aspecte multiple: este vorba și de o amplificarea a maximum a ceea ce criticii înțeleg îndeosebit prin „diapazonul emotiv”, de creșterea considerabilă a numărului de noi poezii care scriu în limbile tuturor popoarelor din Uniunea Sovietică și în același timp de o vastitate de teme noi, de astudii și aspecte noi care au început să formeze substanța și izvoarele liricii.

În general, trebuie semnalat chiar de la început — cum arăta recent criticul A. Makarov („Despre poezia tinerească”, „Znamea” nr. 3, 1956) — că lirica a devenit și continuă să devină genul cel mai cultivat în poezia sovietică. Explicația nu trebuie căutată numai în patetismul romantic al vieții constructorilor noului ev, numai în transformările sufletului omnesc ce se petrec în societatea sovietică, dar mai cu seamă într-un sentiment de totuși necunoscut până acum de generațiile trecute, în viața de o frumusețe unică pe care o conferă oamenilor sovietici bucuria că sint „cetățeni ai viitorului”, că și pot permite cetețanța de a trăi realități și vise care se vor desăvîși peste decenii. Minunat a exprimat această nouă stare de spirit a „abatșoșilor viitorului” poetul armean Ghevorg Emin într-o poezie („Munca mea”) ce ar putea fi considerată o artă poetică, dar și un epigraful poeziei sovietice de astăzi:

Mal mîndru și vesel pășesc an de an,
Și vremile de mine scump oaspete l-a.
Mi-e gândul putere-n obșteșcul elan —
Și sprîințîm este-al poporului vis.
...Acesta mi-e munca de seamă în viață:
Poet, plecat prin vreme-n cercetare
Cu glasul meu și mintea îndrăzneată,
Correspondent al lumii viitoare!

Senzatia aceasta de zburător perpetuu spre culmile zilei de mine, care formează materia germinativă a emoțiilor și flăcărilor colidiene ale omului sovietic, capătă o expresie încă neafinsă în lirica universală, prin conștientizarea poetului sovietic „correspondent al lumii viitoare”. Pînă astăzi am fost obișnuiți să înțelegem în lirică iluminată ca Hugo sau Byron, poezii ce Puskhin ori Petofi, poezii mesianice sau chiar și un „Ius al poeziei barocarde” — cum obișnuia să se autotituleze Maikovski. Poeziilor sovietice de astăzi nu le este caracteristică doar atitudinea de proiectare a unui vis către viitorul fericit al societății comuniste ce va birui pe întregul pământ, dar și convingerea de neștirămătul că poezii trebuie să împartă oamenilor mresă din acest viitor, „correspondent al lumii viitoare” și materializări. De aici își soare viața sovietic de lirism de care sînt pătrunse versurile sovietice din ultimul deceniu. El e alt de puternic înțeles a răzbit chiar și în poemele epice, bazate pe o acțiune riguroasă, cum sînt poemele mai vechi „Steaua deasupra soarelui sîntes” (A. Nedogonov), „O zi de muncă”

(M. Lukonin) sau în creații epice mai recente ca „Pe o ulicioară din Arbat” (A. Tvardovski), „Voluntarii” (E. Dolmatovski), „Vecinii” (N. Gribaciov) etc. Această caracteristică nouă a poeziei sovietice a dus la punerea în circulație de către critici a noțiunii de „epos liric”, care ar uni într-o sinteză dialectică câteva din trăsăturile dominante ale poeziei mai recente.

În lirica sovietică își dau mina poezii din generații diferite, de la octogenarii A. Isaakian și pînă la cei mai tineri înecători, care își publică primele versuri în noua revistă „Junosti”. Criticii împart toți poezii următoarelor două decenii în mai multe generații cu trăsături comune determinate de diferite etape istorice pe care le-au trăit, de structura deosebită a lirismului și de diversitatea tematică, dezvoltată din aceeași sursă și pe aceeași temelie ideologică-artistică, „Generația războiului”, care are în frunte pe S. Gudzenko, A. Nedogonov, M. Lukonin, P. Voronov, S. Orlov, A. Mejrov, s-a format și s-a distins ca „detasament armat”. În poezia acestei generații, în rîndul căreia au pătruns ca „cruși” dar curînd au devenit „grade superioare” poezii ca R. Garmatov, Ghevorg Emin, M. Ridenko, V. Teșova, M. Dudin, M. Sobol, S. Narovzatov și alții, ar răsunat cu natos accentele eroice ale epicii războiului, simțul înalt al patriotismului, credința în nemurire ca zecă comunismului.

În ultimii ani, lirica sovietică și-a deslășit artele larg, datorită generării de tineri entuziaști, care s-au făcut cunoscuți îndeosebi după ce a de două constituire a tinerilor scriitori sovietici. Criticii grașează în cadrul acestei noi generații numeroși reprezentanți de talent (unii cunoscuți și la noi) cum sînt K. Vansenkin, I. Gordienko, N. Sokolov, E. Vinokurov, A. Korenev, N. Babayev, E. Evstasev, I. Levitancki, în amî războiului, mulți dintre acești poezii abia pășeau în pragul adolescenței. Poate, tocmai de aceea, de îndată ce începu să facă, vocele acestor creații — pe atunci încă timide — au prins să răsună în poezii care cereau „să nu se mai repete prozavile” trăite de ei. Tema luptei pentru pace a devenit o preocupare majoră a acestor poezii care, alături de poezii vîrstnice, au creat marea literatură înclinată să răzbi pînă, încă în literatura universală, prin bogăția acestor creații prin adreția sentimentelor.

Alături de marea temă a păcii au fost și celelalte teme majore și a timpului liric: tema dragostei de patrie, respectul și dragostea pentru armată, tema construcției primilor cîni ai comunismului, tema muncii noi, a dragostei de Dumnezeu, nu este just să caracterizăm spiritul creațiilor poetice numai pe baza unei investigații a tematicii, pentru că poezii nu trăiesc numai datorită varietății de teme, ci mai ales datorită calității de temă, citate cu orice poezii. Ea devine de mai ales de intensitatea și de amplitudinea universală afectiv pe care o oglîndește. De însemnătate și încredințarea imaginii care exprimă realitatea nemijlocită a gândirii, de bogăția stilistică în care se relevă ideile și mai mult.

Ceea ce impresionează însă deosebit de cititorul nostru este că poezii sovietice este mai ales datorită lor constant de a realiza nu atât o îmbogățire a formei cu ajutorul unor mijloace pur formale, ma o poezie de marcă a cărei esență este conștientă și de marcă cu seamă versuri care își soare în-

muștea expresiei din nuanțe și subtilități ale ideilor, din filioane care tin de conținut, de trăirea sufletească. Datorită atenției concentrate în primul rînd asupra conținutului, acest fel de poezie nu permite nici o alunecare în difuz, în abstracțiuni sterile, cum din păcate se mai întîlnesc destule în poezia de noi.

Și în poezia naturii — temă dezvoltată pe larg în ultima vreme — prezența factorului om, fie ca erou liric, fie obiectivat, conferă versurilor trăgămea vieții, bărbăție, forță de pătrundere în sufletul cititorului. Să urmărim, de pildă, această constatare în poezia lui K. Vansenkin, haric din țărîl al vieții ostășești, dar care în aceeași măsură a găsit resurse poetice pentru lirica neșagășă. Într-un poem cu temă citadină („În orașul nostru”) în primele strofe poetul însușează versuri: de constatare, aproape desene după natură. S-ar spune că idilizăază, fiindcă natura ruptă de om ducă la poezie fără conținut. Dar pentru că poetul se ocupă de procesul coborîrii zoriei în orașul său, el nu putea să nu semnaleze cititorului că aurorea înseamnă și primele palisări ale vieții:

Prin frunza de arar trece-o boare
Fluturînd peste case și par
Fluturînd ce-ntă-a mirare
Un vaporaș mîlăș și sprînzar.
Se văd tot mai clar sub palidul cer
Ulcucile, casele, scuarurile
Pe-un camion cu pline, grîulul șofer
Stînge-nșfîșit țărîurile.

Animați profund de dorința de a cunoaște lumii frumuseții, poezii se apleacă asupra acestor aspecte care pot trezi un maximum de sugestivitate estetică. Devers marelui construcției poezice ale Uniunii Sovietice din ultimii ani s-au scris și compozite poezii. Și țara și Volga — Dnepr și Kobovka și mîlășul din Leningrad și centrul al mîlășului și-a găsit călătoria în poezii care au înălțat paginile istorice ale liricii sovietice. În toate aceste poezii, lirismul a vibrat puternic datorită reflexelor eroice liric, datorită poeziei care deschide aștri către noi semnificații ale realității obiective, dar și ale realității sufletice. În poezia „Pe Angara”, una din marile creații închinată temei marilor hidrocentrale, Margarita Aligher a răzbi cu un loc de pe acum șovăit de alocuțiune să se transforme în „curînd glorie” al gândirii, în lumina a viitorului.

Seria de însemnate a omului sovietic, sa înălțat înălțată ca o temă însemnată de noi poezii, a dat un impuls nemăsurat creației poetice care în mai multe de poezii din anul citat au și devenit notorii numele lui P. Rabinovici, M. Dornic, V. Berlov, Lev Molodtsov s.a. Este o creație caracterizată de un vis liric romantic, o promisiune de „umanism”, citim în și place să se înălțeze astfel în versurile lor.

Prin nivelul de gândire pe care l-au atins și datorită vastității orizontului cultural pe care și l-au creat, liricii sovietice sînt mai mult „tematic” redevine asupra poeziei de ieri. Tendința de a crea o poezie identică în sensul cel mai larg, încredințată de cititorul nostru este că poezii sovietice este mai ales datorită lor constant de a realiza nu atât o îmbogățire a formei cu ajutorul unor mijloace pur formale, ma o poezie de marcă a cărei esență este conștientă și de marcă cu seamă versuri care își soare în-

at, unde confuziile și idilismul pot pătrunde cu ușurință. Poezii sovietice consideră lirica de dragoste ca „un mijloc de dezvoltare a sufletului uman și de aceea problemele dragostei nu pot fi incluse artificial în vreo sferă deosebită, ruptă de activitatea socială și de producție” (A. Makarov). Această convingere a asigurat apariția unor lucrări de valoare, create de poezii ca A. Korenev, K. Vansenkin, M. Maksimov, Nadejda Poliakov. Entuziasmați de exemplul tinerilor, mulți poezii consacrați, frunțași ai liricii sovietice, au îmbogățit cu poezii și poezii a aceeași temă. Ne gîndim în acest sens la amplitudinea poemului „Ivan-da-Maria” al lui K. Simonov, scris pe o temă studențească. De asemenea, la numeroase poezii de dragoste de o mare puritate a sentimentului, publicate în ultimii ani de S. Scipaciov, M. Aligher și alți poezii, care desprind din zăgăvirea celui mai pătrunzător dintre sentimentele omului nu îndemurări la beatitudinile esoterice, nici la volupțiozități carnale ca în poezia decadentă, ci chemări la viață, la bucuria existenței întru dragostea constructivă.

Soussam la început că tonul aprins romantic dar și vitalitatea ce se desprind din poezia romantică actuală sînt o consecință a vizionii de „cetățeni ai viitorului”, care este ca niciodată mai larg dezvoltată în vasta tematică a poeziei sovietice.

Viziunea aceasta nu este valorificată numai declarativ, prin proclamarea program, ci e dezvoltată în variate forme, fie în poezii care cîntă realizările de mine sau diferite manifestări curente ale societății, fie și în poem. În poezii ce se de acum atacă teme mari ale viitorului, cum sînt lupta pentru transformarea naturii, lupta împotriva bătrîneții și a morții, lupta pentru creșterea unor noi zone în cunoașterea lumii, eborul avîntat și cetezător în cosmos, însă mic chiar în asemenea poezii, unde, de dragul frumuseții stilului poetic, stilisticilor zbor pot deveni atermoali și asociat, poezia actuală sovietică nu pierde caracterul concret, legătura cu viața patriei, cu rolul de Anteu pe care are actualitatea. Minunat a exprimat acest sentiment poetul S. Scipaciov, care în ultimii ani a creat remarcabile poezii „de idee”, în care s-a plasat într-un plan „interastral” în interpretarea existenței. În poezia lui („Cum să ne sărbînim”) mîndru că vechile socialisme sînt și victorii în domeniul cunoașterii, în domeniul epurării marilor întrebări ce ar chinat omeneștii țara comunismului ca pe o realitate ce însemnate și reflexe nu numai pe glob, ci și în științele existenței universale.

Cum să ne sărbînim cu versuri
Lumea astăzi e un frig scîncos.
Dacă-n colb stelar printru planetă,
Cale-și taste global pînăntese!

Dacă, poate-n șimș și-abăstre
Și din Marte se va vizînd
Ca se strea de purpură în moaple,
Țara Uniunii pe pămînt.

De la o asemenea viziune amplitudine, asupra poeziei, menim și în înțelegerea toate modalitățile stilice, a lirice, stil de epistolă și purtarea viziunilor teme mari ale liricii, domine de epoca noastră, alt de mare personalitate ei, prin nouitate, prin frumusețe.

MHAIL COSMA

B. NEMENSKI: „Sora de ocrotire”

MAXIM RILSKI

Chemare

Pășii în lumea unde sub ceruri și-n furtune,
Gății de zbor par cerul, cu adieri în coamă.
Și briza-mbată; vînturi lung răvășec prin dune...
Pășii, căci — larg deschise — inalte porți vă cheamă!

Pășii în lumea unde curg de cleștar izvoare
Și spicu-n lanuri, morții, nu-și pleacă al său creștel,
Unde-s albine-n zumzet și trec lăstuni spre zău,
Și unde-i viu copacul și niciodată veșted.

Pășii în lumea-n care pe lespeda bătrînă
Cresc — purpuri și flăcări — rotunde roșii rodii,
Și-n ochii fetei, cîntec și dragoste se-gîndă,
Unde-nfloresc orașe cum n-au mai fost sub zodii.

Pășii în lumea cărei cu pieptul l-am fost scut,
Zdrobind barbare hoarde și mîngăvete țiguri.
Și-beznă împotriva, copii acestui lut,
Și single ni-l seva ce suie-n lerbii și pîrguri.

Pășii în lumea unde cîntim al muncii preț,
Și-n care avionul, ca pasărele zării
Se naltă-n zori, cu umbra-i gonind peste fineți...
Pășii dar în grădina-nflorind deasupra mării!

În romînește de ROMULUS VULPESCU

VLADIMIR ZAVODCIKOV

Spicele

Mai doarme-n rouă cîmpul, încă ud.
Dar — înrîfite — spicele greoale,
Ca niște franți pe gînduri, către sud
Încet acung pe lujere se-nzoale.

Un singur spic se-naltă grav în sus
Și timpla și-o îndreaptă către soare,
Parcă mirat că încă nu i-au poze,
Pe pieptul lui, medalii lucitoare.

Zvicnind din lan, de raze-nalot,
El pare-n zări un cuib de nestemate!
Dar tu în van l-ai crede renumit,
Sau poate-un soj de mare raritate!

— Privește! — apleacă-i capul uriaș,
Comoara lui s-o vezi, și te pronunță:
— Aft de-nalt era și de trufaș,
Dar înflăntul lui — nici o grămănt!

În romînește de M. CRISTEA

CARNET

Succesul filmelor sovietice în străinătate

La cinematograful „Opera” din Cairo, rulează filmele sovietice „Prietenia marilor popoare” și „Prima în lume”.

La premieră au asistat personalități oficiale din Egipt, printre care Fathi Radwan, ministru al generației naționale a Egiptului, conducătorul Muhammed Ibrahim, șeful statului major general al Forțelor Armate ale Egiptului ș.a. Filmele s-au bucurat de un mare succes.

În Franța, la Cannes, s-a deschis cel de al 9-lea Festival cinematografic internațional la care cinematografia sovietică prezintă trei filme: „Mama”, „Poemul pedagogic” și „Othello”.

Filmul „Othello”, prezentat la 25 aprilie, s-a bucurat de o bună apreciere din partea presei franceze. Arătînd că filmul a fost primit cu multă căldură, ziarul „Aurore” scrie printre altele: „E neîndoișo că rușii au obținut un succes uimitor”.

Dezvoltarea tipăriturilor în U.R.S.S.

De la Marea Revoluție Socialistă din Octombrie, cărțile, revistele și zărele sînt editate în Uniunea Sovietică în 86 limbi ale popoarelor din U.R.S.S. și în 36 limbi străine.

În U.R.S.S. zărele și revistele apar într-un tiraj zilnic de 56 milioane exemplare; în cursul unui singur an se editază circa 9—10 miliarde exemplare de publicații periodice.

În anii Puterii Sovietice, în U.R.S.S. au fost tipărite peste 15 miliarde exemplare de cărți.

Numărul total al bibliotecilor din U.R.S.S., inclusiv al bibliotecilor de lingă instituțiile de învățămînt, întreprinderi și instituții științifice, este de 380.000. Aceste biblioteci au un fond total de cărți de peste un miliard de exemplare.

Colaborarea între scriitori și compozitori

Presă sovietică dezbate în ultima vreme o problemă interesantă și deosebit de importantă pentru creația muzicală: aceea a colaborării între scriitori și compozitori. În legătură cu aceasta, gazeta „Sovetskoe Iskusstvo” publică un articol al lui P. Abolimov în care autorul se ocupă de problemele colaborării între scriitori și compozitori în domeniul operelor. Arătînd că muzica sovietică de operă are o seamă de valorose creații printre care „Pe Domul liniștit” de I. Dzerjinski „Familia lui Taras” de D. Kabalevski ș.a., acest gen muzical a purta căpata o și mai strălucită dezvoltare între altele, dacă ar exista o colaborare trinitică între compozitori și libretisți.

În acest sens, autorul articolului întemeindu-se pe părerea autorizată a multor compozitori, propune ca pentru a se obține o simfonie mai organică între muzică și dramă, lucrările dramatice muzicale să fie create nu numai pe baza subiectelor de opere literare cunoscute, ci și aibă și subiecte originale anume scrise. Acest lucru permite compozitorului și dramaturgului să discute împreună planul, compoziția și toate detaliile viitoare lucrări muzicale. Totodată, subiectele originale, create pe baza faptelor și întîmplărilor luate din viață constituie un minunat mijloc de înfățișare a vieții actuale în operă.

Sărbătorirea lui Rembrandt în U.R.S.S.

La 15 iulie se împlinește 350 de ani de la nașterea marelui pictor olandez Rembrandt.

Cu acest prilej, între 25 mai și 25 iulie muzeul de artă „A. S. Pușkin” din Moscova va fi deschis o expoziție special amenajată cu tablouri ale lui Rembrandt. Muzeul „Ermitaș” din Leningrad va prezenta între 15 august și 20 octombrie o expoziție cuprinzînd întreaga școală de pictură olandeză rembrandiană.

La Institutul de istoria artelor de pe lingă Academia artelor din U.R.S.S. vor putea fi audiate interesante prelegeri despre opera marelui pictor. În întreprinderi, în cluburile de uzine, în școli și institute se vor organiza expoziții Rembrandt cu reproduceri după tablouri.

Editura „Iskusstvo” va edita o monografie despre viața și opera lui Rembrandt și 5 broșuri despre creații mai importante ale artistului. De asemenea, va apare un album de reproduceri ale operelor lui Rembrandt.

„Francesca da Rimini” pe scena Teatrului Mare din Moscova

La 27 aprilie, pe cea de a doua scenă a Teatrului Mare al Uniunii Sovietice a avut loc premiera din stagiunea aceasta a operii lui S. Rahmaninov „Francesca da Rimini”.

Acum o jumătate de veac, opera „Francesca da Rimini” a fost prezentată pentru prima oară la Teatrul Mare, cu o singură deosebire: atunci dirijase însuși compozitorul.

Intoarcerea la viață

Prof. dr. V. A. NEGOVSKI

cerceătorii nu i-a părăsit gîndul necesității de a lupta cu moartea survenită fără teme. Printre aceștia e cazul și amintim de unul din primii medici ruși, Petr Vasilevici Posokov, care la sfîrșitul secolului al XVII-lea se ocupa de problemele reînălțării organismului.

În rezolvarea acestor probleme, un rol esențial l-au jucat experimentele pe organe izolate. Încă pe la mijlocul secolului trecut au început să se facă cercetări care au lămurit problema posibilității învierii creierului după încetarea temporară a circulației sîngelui prin el. Se știe că orice organ al corpului omnesc poate funcționa numai în cazul cînd odată cu sîngele din artere primește substanțe nutritive și oxigen, iar cu ajutorul sîngelui din vene sînt eliminate din celulele organismului substanțele utilizate și bioșelul de carbon. De aceea cercetătorii, pentru a întoarce funcțiile vitale cutăruiri organ, s-au străduit să-i restabilească circulația sîngelui.

În 1858, savantul francez Brown-Séquart a restabilit pentru prima oară activitatea creierului în capul izolat al unui animal. În țara noastră, A. A. Kuleabko (1907) a făcut experimente înnumerate de succes în învierea unui cap de pește izolat. În 1928 S. I. Ceculin și S. S. Briuhonenko au studiat restabilirea anumitor funcții ale creierului mare la cîini. În aceste experimente, capul cîinului era despărțit de trup și cu ajutorul unui aparat special, s-a pompat sînge proaspăt. Iar sîngele utilizat era absorbit din venă. În fața celor prezenți, capul a început să învie, să dea semne vizibile de viață și mai tirziu a devenit mai complex, s-a perfecționat. Pentru pomparea și absorbirea sîngelui, cu înecul au început a fi folosite aparate complicate care înlocuiau inima.

Prin aceste cercetări s-a stabilit că creierul ca parte mai complexă și vulnerabilă a organismului omnesc poate să existe cîva timp fără circulația sîngelui și apoi să învie cînd se formează o circulație artificială. S-a stabilit de asemenea că unele părți ale creierului mare suportă în chip diferit perturbările din circulația sîngelui. Scorțul cerebrală de care este legat sistemul nervos superior se distruge foarte repede — în medie în decurs de

5—6 minute după încetarea activității inimii (cu anafie). Acea parte a creierului mare, care se numește bulbul rahidian (unde, între altele, se află un grup de celule nervoase care conduc respirația, — central respirator), poate fi înviată la aceluși cîntec și la 60—60 minute după moarte.

În a doua jumătate a secolului trecut a început să se studieze și învierea inimii scoase din cadavrul unui animal. Pentru a restabili activitatea inimii și a învia organele care se cerea să se restabilească circulația sîngelui acestui organ.

Se știe că vasul principal care poartă sîngele bogat în oxigen și în substanțe nutritive de la inimă în tot organismul se numește aortă. Ramificațiile aortei care poartă sîngele spre mușchii inimii se numesc artere coronare. Pentru a putea proceda la învierea inimii, acest organ era scos din cadavru împreună cu o parte din aortă. În arteră se pompa în direcția inimii sînge sau ser fiziologic (ser din sare de bucătărie), care într-o anumită măsură poate înlocui sîngele. Lichidul introdus sub presiune încheie vaivulele aortei, pătrîndea în orificiul arterelor și aducea mușchii inimii substanțe nutritive și oxigen. Totodată, acest lichid excita acele celule formativ-nervoase ale inimii care au provocat contractarea mușchilor inimii. Inima a început să pulseze. În 1902 savantul rus A. A. Kuleabko pentru prima oară a înșufletit în acest fel o inimă extrasă dintr-un cadavru omnesc. În prezent profesorul S. V. Andreev a obținut înșufletirea inimii excitate dintr-un cadavru omnesc, la 96 ore după moarte.

O etapă foarte importantă în dezvoltarea cunoștințelor actuale despre înșufletirea organismului sînt cercetările profesorului F. A. Andreev, descurător de drumuri în problema înșufletirii organismului, care și-a publicat lucrarea în 1913. În această lucrare el a arătat că dacă unui animal care a murit printr-o întimplare, de pildă, din cauza unei hemoragii, i s-ar introduce în aparatul circulator

stinge sub o presiune anumită, scurgîndu-se prin întregul sistem arterial sîngele va ajunge în cavitatea cordului și va duce la restabilirea activității inimii. După restabilirea activității inimii se ivea respirația, apoi erau restabilite funcțiile sistemului nervos central și animalele înviau. E drept că animalele, în aceste experimente ale lui F. A. Andreev, de obicei pieriau puțin timp după ce erau înviate, deoarece în acea vreme încă nu erau cunoscute multe legi ale morții și în viitor organismului. Cunoașterea lor îngăduie să se obțină nu numai reînșufletirea organismului ci și menținerea lui în viață.

În perioada sovietică, în țara noastră se desfășoară studiarea amănunțită a numeroase laturi ale problemei morții și învierii organismului. Astfel, a fost creată o metodă mai perfecționată de reînșufletire. De vreo douăzeci de ani, de aceste probleme se ocupă în mod special colaboratorii Laboratorului de fiziologie experimentală de reînșufletire a organismului, de pe lingă Academia de Științe medicale a U.R.S.S. La aceste probleme lucrează o serie de alte laboratoare și instituții științifice din țara noastră.

Metoda actuală de reînșufletire constă din două faze: măsuri destinate să restabilească activitatea inimii și măsuri menite să restabilească respirația.

Pentru restabilirea activității inimii se folosește principiul înșufletirii și dezvoltat al lui F. A. Andreev. Singele și substanțele medicamentoase ce i se adaugă (glucoză, adrenalină și apă oxigenată), sub o anumită presiune este pompat în una din arterele periferice, în direcția inimii. După restabilirea activității inimii, pomparea sîngelui în inimă este întreprinsă și sîngele este introdus în mod obișnuit în inimă, în măsura în care e nevoie.

Cercetările au arătat că o parte esențială a metodei de reanimare este respirația artificială făcută la timp și bine. Există multe metode de respirație artificială; există și diferite procedee medicale care stimulează respirația. S-a dovedit însă că metoda cea mai sigură de restabilire a respirației este înșufletirea aerului în plămîni cu ajutorul unor aparate de respirație mecanică, printr-un tub de cauciuc introdus în gîtle. Aceasta

duce nu numai la îmbogățirea sîngelui din plămîni cu oxigen, dar — lucru deosebit de important — determind și excitarea terminațiilor nervoase care înconjoară fiecare alveolă (celulă pulmonară). Impulsurile ce se nasc pleacă prin nervul respirator care se află în bulbul rahidian. Excitația ajungînd în bulbul rahidian cuprinde înec și celulele centrului respirator situat în el. Așa se produce restabilirea respirației. Cu cît respirația se restabilește mai curînd, cu atît se restabilește mai curînd și funcțiile scoarței cerebrale. Restabilirea din timp a funcțiilor scoarței cerebrale este o cheazășie a învierii organismului.

Metoda descrisă mai sus s-a aplicat cu succes în spitale în timpul Marelui Război pentru Apărarea Patriei. Între-o serie de cazuri, s-a reușit să se redea viața unor răniți. Cînd unul din ostașii înviați în felul acesta a fost întrebât în glumă ce a văzut „pe lumea cealaltă”, el a răspuns că a „dormit în timpul morții”.

Acesta redă plastic desfășurarea reală a morții și învierii creierului omnesc. Scoarța cerebrală moare cînd, de aceea conștiința se stinge înainte de a se opri respirația independentă, cu alte cuvinte, înainte de a se stinge funcțiile bulbului rahidian. În procesul reanimării se observă un tablou invers: învia inima, apoi respirația și la urmă se restabilește conștiința.

Stingerea conștiinței, moartea și apoi reînșufletirea organismului ni-micoseștă illecu religios al morții. „Cînd omul moare, înseamnă că sufletul lui se duce la Dumnezeu”, spunau reprezentanții religiei. Experimentele de reînșufletire a organismului au dezmințit în chip vădit aceste născociri, demonstrînd că nu există un „suflet” deosebit, iar conștiința este o funcție a creierului. Conștiința omului se stinge pentru că încetează circulația sîngelui în creier. Și în timpul reînșufletirii nu are loc nici un fel de „întorcere a sufletului”; conștiința revine cînd se restabilește activitatea inimii și alimentarea scoarței cerebrale. Metoda reînșufletirii organismului este tot mai larg aplicată în practica terapeutică în cazurile cînd moartea survine înțîmplător. În prezență există destui oameni cărora le-a fost redată viața în felul acesta, Dăm

In sprijinul campaniei agricole de primăvară

Pe taratele gospodăriilor colective și de stat, pe ogoarele întovărășirilor și ale țăranilor cu gospodărie individuală din raionul Băilești, se desfășoară din primăvară muncile agricole de primăvară. Anul acesta, au crescut suprafețele însemnate cu grâu după metoda rîndurilor încrucișate, a sporit numărul celor ce folosesc procede de agrotehnică înaintate ca: aplicarea îngrășămintelor, selecționarea și ierovizarea semințelor ș.a. Alături de celelalte organizații de masă, comisiile A.R.L.U.S. din raionul nostru devin propagandiști tot mai activi ai experienței colhoznicilor, ai metodelor agrotehnice avansate.

În lunile de iarnă, comisiile din comunele Mărineni, Giubega, Covei, Cîrcota, Perșor ș.a. au organizat discuții fructuoase cu membrii întovărășirilor agricole și țăranii individuali, folosind broșurile editate de Consiliul General A.R.L.U.S., plicul cu fotografii „Imagini din agricultura U.R.S.S.”, precum și unele articole de ziare.

Acutele discuții, care au avut loc la grupele de citit, la căminele culturale sau în cadrul cercurilor agrotehnice, au ajutat pe participanți să cunoască mijloacele folosite de către colhoznici pentru obținerea unor recolte bogate, și foloasele aplicării sfaturilor agrotehnice avansate.

Vizita țăranilor muncitori din Bistret și Orca la gospodăria colectivă din Bistretul Vechi, ca și întîlnirea țăranilor din Gorolăși cu tov. Marin Curcă, președintele întovărășirii din comună — acțiuni întreprinse de comisiile A.R.L.U.S. au dat și ele bune rezultate.

Dacă în perioada de iarnă multe din comisiile noastre au depus o activitate utilă, astăzi ele au posibilitatea și datorită să dezvolte această activitate în scopul sprijinirii campaniei de însemnări și a celorlalte lucrări din cursul anului agricol.

Pentru această, se cere însă mai mult spirit de inițiativă din partea comisiilor noastre, pentru a-și putea înfronța munca spre rezolvarea problemelor celor mai actuale, specifice fiecărei gospodării colective sau fiecărui sat. Din păcate, pînă în prezent, prea puține comisiile A.R.L.U.S. s-așteși au vădit spiritul de inițiativă necesar. Iată de ce e nevoie de o temeinică îndrumare din partea consiliului raional, de o mai strînsă conlucrare cu celelalte organizații de masă și organe culturale de stat. Analizînd împreună cu secția agricolă raională sarcinile imediate pentru efectuarea în condiții optime a lucrărilor de primăvară, consiliul raional A.R.L.U.S. și-a propus să

ajute comisiile de la sate — prin deplasări ale membrilor consiliului raional și ale activului obștesc — în organizarea unor conferințe și îndeosebi a unor convorbiri cu grupe restrînse de oameni, însoțite de demonstrații practice, pentru răspîndirea folosirii unor metode sovietice care asigură o producție sporită la hectar.

În comunele Urziciu și Plosca vom organiza în această perioadă întîlniri ale țăranilor muncitori cu tovarășii Marin Stolujan și Vasile Mușat, care au vizitat Uniunea Sovietică. Totodată, vom ajuta comisiile din gospodăriile colective Bistret, Galicea Mare, Nădejdea, Catane, Giubega ș.a. în pregătirea unor manifestări care să ilustreze repartizarea sarcinilor și activitatea brigăzilor de cîmp ale colhozurilor, organizarea asolamentelor ș.a.

De altfel, prezentarea amplă a vieții colhoznice, organizării muncii în colhozuri constituie unul dintre principalele obiective ale activității noastre în această perioadă, cînd în întreg raionul se desfășoară o acțiune largă pentru transpunerea în viață a hotărîrilor celui de-al II-lea Congres al partidului cu privire la cooperativizarea agriculturii. În această direcție, consiliul nostru raional și-a propus să dezvolte o activitate deosebită, încă în cursul lucrărilor de primăvară, în comunele Perșor, Gorolăși și Negoi, unde sînt perspective pentru crearea de gospodării colective și întovărășiri agricole. Membrii consiliului raional vor îndruma în permanență comisiile A.R.L.U.S. din aceste comune, punîndu-le la dispoziție broșuri și materiale documentare și le vor sprijini în organizarea unor manifestări variate, ca: „Pîmbări pe hîrtă prin colhozurile sovietice”, conferințe, seri culturale, consultații cu tema: „Ce vreți să cunoașteți din agricultura U.R.S.S.?” ș.a. În același scop, vom organiza în colaborare cu secția agricolă raională vizite ale țăranilor muncitori din aceste comune la gospodăriile colective din satele apropiate.

Considerăm că o datorie de cinste a consiliului nostru raional să contribuim prin muncă culturală la efectuarea cu succes a campaniei de primăvară, la atragerea țăranilor muncitori din cuprinsul raionului pe făgașul socializmului.

VASILE STOICESCU
secretar al consiliului raional
A.R.L.U.S.-Băilești, regiunea
Craiova

Din activitatea A.R.L.U.S.

„Învățămîntul public în U.R.S.S.”

Aleksandra Malîșeva, locșitor al ministrului învățămîntului din R.F.S.S.R., conducătoare delegației lucrătorilor din învățămîntul sovietic care ne vizitează țara, a vorbit în ziua de 30 aprilie la Casa prieteniei romino-sovietice despre „Învățămîntul public în U.R.S.S.”

La conferință au asistat acad. Ilie Murgulescu, ministrul Învățămîntului, Octav Livezeanu, vicepreședintele al A.R.L.U.S., conducători ai instituțiilor științifice pedagogice și institutele superioare de învățămînt, profesori universitari, precum și numeroși profesori, învățători și studenți din Capitală.

Vorbind despre sarcinile trasate de Congresul al XX-lea al P.C.U.S. în vederea politehnizării școlilor, Aleksan-

dra Malîșeva a arătat că se preconizează ca în învățămîntul sovietic să execute săptămînal ore de lucru practic în atelier, S.M.T.-uri și colhozuri. Vorbind despre măsura de a amîni măsurile pe care guvernul sovietic le-a luat în vederea politehnizării tuturor școlilor.

În școlile sovietice se acordă o mare importanță culturii fizice și sportului, educației estetice a elevilor.

În continuare, vorbitoarea s-a ocupat de învățămîntul preșcolar, de contribuția pe care instituțiile de științe pedagogice din U.R.S.S. o aduc la dezvoltarea învățămîntului sovietic.

Cu prilejul conferinței, Aleksandra Malîșeva a invitat o delegație de elevi sportivi din R.P.R. să participe la viitoarea spartakiadă a elevilor sovietici.

Consfătuire cu cei care au vizitat U.R.S.S.

La sediul Consiliului regional A.R.L.U.S. Stalin a avut loc de curînd o consfătuire cu ingineri, maeștri, pedagogi, oameni de artă, țăranii muncitori din regiune, care au vizitat Uniunea Sovietică.

La consfătuire s-a discutat activitatea desfășurată de aceștia în vederea popularizării celor văzute în U.R.S.S., precum și felul în care organizațiile A.R.L.U.S. folosesc pe cei care cunosc în chip nemijlocit realitatea sovietică.

Discuțiile purtate au subliniat contribuția însemnată pe care cei care au vizitat Uniunea Sovietică o aduc la succesul manifestărilor organizate de comisiile A.R.L.U.S. În cadrul acestor

manifestări, tovarășii care au călătorit în U.R.S.S. au vorbit despre metodele înaintate de muncă, despre organizarea procesului de producție în întreprinderile sovietice, precum și despre unele probleme ale artei, culturii și pedagogiei sovietice. Numeroși participanți la consfătuire, printre care Remus Iliviciu din Sighisoara, Constantin Munteanu de la uzinele „Steagul Roșu” ș.a., au arătat, totodată, necesitatea ca organizațiile A.R.L.U.S. să colaboreze cu organizațiile A.R.L.U.S. și celelalte organizații de masă din țara noastră.

Propunerile făcute au completat planul de muncă al consiliului regional A.R.L.U.S. Stalin.

O zi de odihnă

În comuna „30 Decembrie” din raionul Vidra, regiunea București, a avut loc de curînd o zi de odihnă colectivă organizată de consiliul raional A.R.L.U.S. în colaborare cu șeful poporului raional și cu comitetul raional U.T.M.

De dimineață, megafoanele instalate pe străzile comunei au început să transmită melodii vesele. Sportivii de la „30 Decembrie” și din satele învecinate se aflau la ceasul acela pe poligonul școlii elementare, disputîndu-și inițiativă la probele de țîr. În același timp, într-una din sălile școlii se desfășurau primele partide din cadrul concursului de șah.

Pe o scenă amenajată în aer liber, echipele artistice au prezentat, în fața unui public numeros, programe de cîntec și dansuri populare.

La cîmînatul cultural, membrii întovărășirii agricole din comună au urmărit cu interes expunerea inginerului agronom Virgil Stănescu, despre importanța folosirii metodelor agrotehnice sovietice în scopul obținerii

unor recolte bogate. De interes deosebit s-a bucurat apoi expunerea tov. Partenie Ștefan, care a împărțit cu cultătorilor din bogatele sale impresii culese în timpul vizitei la Expoziția agricolă unională din Moscova.

Multe lucruri instructive a putut desprinde în deosebi tineretul, ascultînd conferința „Căsătoria în Uniunea Sovietică”.

În cursul după amiezii, amatorii de sport, grupă de-a lungul șoselei, au urmărit întrecerea ciclistă între formațiile sportive de la „30 Decembrie” și de la Copceni din Vale.

În acest timp, la cîmînatul cultural, numeroși țăranii muncitori asistau la inaugurarea expoziției „Mecanizarea agriculturii în U.R.S.S.”

Seara, tinerii cetățeni ai comunei — pionierii — au aprins jocuri de tabără. În poiana din fața școlii popular, luminată de becuri electrice, domnea și la această oră multă animație. Tinerii și vîrstnici, prinși în vîrtejul horelor și sîrbetelor, au petrecut aici o seară de neuitat.

Manifestări de Ziua presei

În cînteca Zilei presei, la Casa prieteniei romino-sovietice din Capitală, va avea loc sîmbătă 5 mai expunerea tov. N. Moraru despre „Rolul presei comuniste în lupta pentru apărarea și consolidarea păcii”.

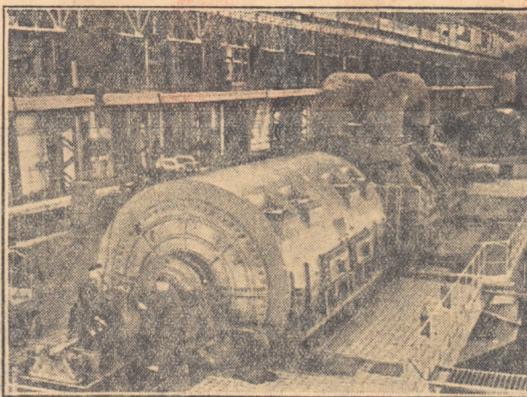
În aceeași zi, clubul celor ce învață limba rusă, de pe lângă Casa prieteniei, organizează o manifestare în cadrul căreia va vorbi tov. Maria Silea, redactor șef adjunct al ziarului „Știința tineretului”.

Cu prilejul Zilei presei comuniste, redacția gazetei „Veac nou” organizează consfătuiri cu corespondenții și cititorii din Țara Românească, Oradea, Alexandria și Turnu Măgurele.

O nouă termocentrală în Ucraina

În anul cincinalelor post-belice, s-a întărit mult baza energetică a R.S.S. Ucrainene. În numeroase localități au fost construite centrale termoelectrice mari și mijlocii. Una dintre marile termocentrale ale Republicii este aceea de la Mironivka. Ea are o putere instalată de 400.000 kilowați.

În clădire: Sala de mașini a termocentralei de la Mironivka.

Legenda Nistrului

Nestatornică-i firea bătrînelui Nistrului: ba își poartă liniștit apele turburi, ba se năpustește cu furie asupra malurilor de piatră. Neputîndu-l doborî, o ia mai domol spre răsărit, apoi parcă se răzîndește și se întoarce spre asfințit. Lîngă satul Kuzmin, rîul se întinde din nou ca o săgeată, se întoarce, se izbește de stînci, se încurcă în rădăcinile sălcilor și, în vîrtejuri amelnitoare, își continuă drumul spre Marea Neagră.

De ce ești așa de zbucimată Nistrule? Intr-adevăr, ai văzut multe în viața ta milenară! Malurile tale au fost călcate de barbari — huni, goți, turci.

Pe meaurile tale, se făcure istoria domniilor, popoarelor, țărilor, tu, Nistrule, ai văzut asfințitul puterii marelui regele Suediei, Carol al XII-lea zdrobit de ruși în bătălia de la Poltava, ai văzut și zorii strălucitori ai Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, ai văzut martorul înfrîngerii hoardelor hitleriste de către eroica Armată Sovietică.

Tu îi cunoști pe haiduci, pe vestitul răzbumător al poporului Ustîm Karmeliuk, pe eroul legendar al poporului moldovean Grigori Kotovskî. Pe malurile tale, nu odăse se răscula țăranimea împotriva asupritorilor de veacuri — moșieri, cneji, baroni. Lunecile tale scaldă de singele filor credincioși ai poporului care și-au jertfit viața pentru Puterea Sovietică. Și atunci, cum sîi nu te proslăvească poporul în cîntec și în legendă? Cum să nu-ți poarte de grijă, împodobindu-ți malurile cu adevărate buchețe din lumini sculptoare?...

Din moși-strămoși, e cunoscută o legendă haideucească. Se zice că acum 120 de ani, pe moșile boierești de lîngă Kamenka, Soroka, Hotin, au început să năvălească oameni îndrăzneți, înarmați cu furci, topoare, ciomege. Și toți banii, tot aurul, toate vîtele pe care le luau noaptea de la boieri, ziua le împărțeau sârcașilor. Se vede că oamenii aceștia urmăreau un scop anumit. În cancelariile boieresti, ei căutau registrele mari și groase unde erau înscrise datoriile țăranilor față de boieri și le ardeau; ei eliberau din becurile întunecoase pe țăranii osîndiți la chinurile grele.

Într-o zi, în fiecare casă, ei și tovarășii săi își găseau adăpost și prietenii buni. Iar cînd poliștii dădeau totuși de urmele lor, Nistrul îi ascundea sub malurile abrupte. Iată peștera lui Karmeliuk. Într-o vale adîncă, înconjurată de dealuri de piatră, creștea pe vremuri o pădure bătrînă. Aici, se întinde acum satul Valea Adîncă. Peștera se află la poalele unui deal abrupt. Într-o stîncă de piatră, se vede o vîgăună, iar înăuntru ei o încăpere. Vășițele, podul, cuprul sînt tăiate în piatră. La cele trei ferestre, partizanii stăteau de veghe urmărind orice mișcare din pădurea întunecoasă.

Acum, peștera legendară este vizitată de școlari, colhoznici, savanți, muncitori. Ei se opresc lîngă stîncă ieșită pe jumătate din pămînt, își amînesc cu recunoștință de eroii poporului care străduiau poliștii și jandarmii, toșii nu puteau pune mîna pe fiul poporului ucrainean Ustîm Karmeliuk. În fiecare casă, ei și tovarășii săi își găseau adăpost și prietenii buni. Iar cînd poliștii dădeau totuși de urmele lor, Nistrul îi ascundea sub malurile abrupte.

Într-o zi, în fiecare casă, ei și tovarășii săi își găseau adăpost și prietenii buni. Iar cînd poliștii dădeau totuși de urmele lor, Nistrul îi ascundea sub malurile abrupte. Iată peștera lui Karmeliuk. Într-o vale adîncă, înconjurată de dealuri de piatră, creștea pe vremuri o pădure bătrînă. Aici, se întinde acum satul Valea Adîncă. Peștera se află la poalele unui deal abrupt. Într-o stîncă de piatră, se vede o vîgăună, iar înăuntru ei o încăpere. Vășițele, podul, cuprul sînt tăiate în piatră. La cele trei ferestre, partizanii stăteau de veghe urmărind orice mișcare din pădurea întunecoasă.

Piele artificială

În rafturile magazinelor sînt expuse elegante sandale verzi, roșii, albastre pentru femei. La secția de marochinării, găsești cizme bărbătești, genți, mape, centuri. Obiectele sînt frumoase, atrăgătoare. Unele din ele sînt confecționate din piele artificială. Pielea artificială nu este inferioară celei naturale. Ba, în anumite privinți, e superioară acesteia, fiind mai rezistentă, mai elastică și impermeabilă.

Produsele din piele artificială sînt tot mai cerute de consumatorii sovietici. La sfîrșitul anului 1960, producția de piele artificială va atinge în U.R.S.S. 51 milioane de metri pătrați. Dar cum se prezintă pielea confecționată din masă plastică, ce însușiri are ea?

Industria sovietică fabrică trei feluri de piele artificială. O primă varietate are la bază fibre de bumbac. Niște mașini anume confecționează din fibrele de bumbac o textură specială, de diferite grosimi. Textura este presată și în același timp. Îmbibată cu o rășină policlorvinilică, obținută prin sinteză din gaz metan. Materialul pregătît astfel e acoperit apoi cu un strat cu o compoziție specială. Pielea artificială este gata și e trimisă la fabricile de marochinării și încălțăminte.

porului care în vremurile de restriște au aprins faclă adevărate lupte de clasă.

Și ce frumos povestesc bătrînii de acele vremuri. Să ascultăm ce spune „ghidul” Ștefan Ivanovici Kostîșar — un morar bătrîn din satul Valea Adîncă: „Karmeliuk al nostru îi ducea de nas pe copiii boierilor și ai țăranilor. Nu au putut să-l prindă, pentru că era tare îndrăgît de popor. Țăranii îl ascundeau, îl păzeau ca lumina ochilor.”

Intr-un rînd, jandarmii bînuind ceva, au încercat să-l prindă. Dar în zadar, însă. Haiducii ajunseseră de parte. Țăranii au folosit un șirețic și l-au zis: „Ascultați, bre! Feriți-vă să vă duceți goali. Pădurea e fermecată de Garpina, muma pădurii. Cine calcă mai departe de stejarul acela bătrîn, rămîne toată viața rînos.” Iar jandarmii țăranii s-au speriat și au luat-o înapoi, îngroziiți, făcîndu-și cruce și blestemînd oșterii care i-au trimis aici.

Multe legende din trecut glorios al poporului moldovean cunoaște Nistrul. Însă cea mai mare legendă se făurește în zilele noastre. S-o fi găsim oră în istoria veche un popor în stare să oprească cursul apei, să-și schimbe direcția, să crească în largul cîmpiei o mare? Istoria nouă cunoaște astfel de fapte. Munca oamenilor sovietici potolește firea nestatornică a fluviului și le pune în slujba poporului. Un baraj de oțel și beton a și închis cursul Nistrului, lîngă Dubosari. Nistrul a și pornit la înfăptuirea sarcinii de a produce energie electrică. Puterea lui luminează orașele și satele Moldovei, pune în mișcare mașinile din fabrici, înalță uzine și case, mulge vaci și ne ajută să stăm de vorbă cu inima țărilor noastre — cu Moscova.

Acolo unde cu veacuri în urmă au trecut hunii, unde, rănit, regele Carol al XII-lea a scăpat cu greu de urmărirea, valurile neastîmpărate ale fluviului moldovean au adus lumină.

Noi trăim în secolul electricității și al energiei atomice. Pe întreg cuprinsul țării noastre, se construiesc hidrocentrale — pe Volga, pe Angara, Nipru, Enisei. Ofensiva asupra naturii, ofensiva culturii și a progresului continuă în ritm rapid și pe fluviul Nistru. În Directivele Congresului al XX-lea al P.C.U.S. cu privire la noul plan cincinal, se spune că în cel de al șaselea cincinal va începe construcția hidrocentralei de la Kamenka. Poporul moldovean este salutat cu bucurie cuvîntul partidului. Centrala electrică de la Kamenka va fi de aproape două ori mai mare decît hidrocentralea de la Dubosari, construită în cincinalul trecut. Construcția hidrocentralei de la Kamenka încă nu a început. Pe locul unde se va înălța barajul, s-au făcut cercetări geologice, iar în adîncul pămîntului s-au înfipt țevi de oțel. Geologii au alcătuit primele hărți ale straturilor subterane, deasupra cărora se va construi un baraj lung de 2 km. În cabinetul președintelui comitetului executiv al sovietului din Kamenka, se află harta viitoare „mări Kamenka”. Barajul va înălța nivelul apei cu peste 20 de metri. În partea de sud a acestui sector al fluviului, se întinde oglinda apei cu o suprafață de aproape 100 de km. Lîngă centrul raional Vertușeni, marea va fi atît de largă, încît nici nu i se va putea vedea celălalt mal.

Debitul de apă al bazinului va fi de zeci și sute de milioane de metri cubi. Apa nu se va scurge vrea direct în mare, ci va uda în calea sa grădiniile și livezile din lunca Nistrului. Bazinul va avea atîta apă, încît va ajunge și pentru centrale electrice, și pentru irigația a mii de hectare de pămînturi colhoznice.

În codrii de lîngă satul Kuzmin se va înființa o crescătorie de pești. Energia fluviului va da curent zecilor de raioane ale Republicii Moldovenești și ale celei Ucrainene, va lumina și Valea Adîncă, și peștera lui Ustîm Karmeliuk.

În partea de sus a Nistrului, unde veacuri de-a rîndul nu ajungeau decît lumînțele, vapoare albe ca zăpada vor despică valurile argintii ale mării. Ar fi putut oare vreaodată chiar cea mai bogată faună să-și imagineze realitatea pe care a plămădit-o ari creterul țărilor — Partidul Comunist? Gîndirea îndrăzneată, înțelepciunea și voința de fier a partidului schimbă hărțile topografice, biruie natura, o pune în slujba oamenilor muncii.

Ofensiva poporului sovietic nu se va termina însă odată cu înălțarea hidrocentralei de la Kamenka. Nistrul va fi transformat într-o cascadă de hidrocentrale.

Celelădă minunată se făurește pe pămîntul strămoșesc al haiducilor! Visul marșii Lenin de a electricifica și industrializa țara, de a ridica nivelul culturii și al bunăstării populației se înfăptuiește.

Cu zeci de ani în urmă, Republica Moldovenească producea anual cel mult 14.000 kw-ore de energie electrică. Hidrocentrala construită de puterea sovietică, prima hidrocentrală din republică, produce de cîteva ori mai mult. Noua centrală de la Kamenka va constitui un nou pas înainte pe calea electrificării generale a gospodăriei sătești și a industriei.

Poporul moldovean are avizuri îndrăznețe: tractoare electrice, trenuri puternice ale Nistrului, ușițele celor mai îndepărtate sate scaldate noaptea în lumină electrică. Așa va fi! Altfel nici nu se poate.

Vor trece anii, ani mulți. Copiii și nepoții constructorilor de azi, al lucrătorilor cîmpurilor, fabricilor și uzinelor, își vor aminti cu recunoștință de zilele acestea cînd a răsunat cuvîntul partidului, vîndînd construirea hidrocentralei de la Kamenka. Aceasta va fi o legendă nouă, făurită de planurile geniale ale scumpului nostru Partid Comunist.

P. KRAVTOV
L. MAKAROV

Din experiența sovietică în lupta pentru mărirea productivității muncii

Cuțitul frezorului Zamkov

Tînărul muncitor Evgheni Zamkov de la uzina pentru repararea de mașini electrice „Rostovenergo” din Rostov pe Don, a sporit mult viteza procesului de frezare. Ai fi zis că a ajuns la limită. Dar frezorul porni să caute o ieșire din impas.

El hotărî să rezolve o problemă de mare importanță tehnică: îmbinarea aschierii rapide cu aschiera intensivă. Aceasta problemă se cerea rezolvată mai ales de cînd turnătorii și forjorii din uzină trecuseră la producerea de piese cu adausuri de prelucrare minimă. Comunistul Maksimov — un forjor bătrîn și iscusit, din acela care cu un ciocan de cîteva tone închidă capacul ceasului de buzunar fără să-i spargă sticla — îi spunea lui Evgheni de seori:

— Noi avem nevoie de piese, și nu de tone întregi de span. Eu nu las niciodată un adaus de prelucrare mai mare de doi milimetri.

Aflînd de cunoscuta inițiativă a lui Vasili Kolesov, Evgheni s-a bucurat; ea îi arăta calea spre succes. El a ascuțit cu multă grijă cuțitele după indicațiile lui Kolesov privitoare la tăierea intensivă, le-a fixat în port-unelată și a pornit motorul. Piesa a început să se învîrtească, cuțitul a intrat în metal și... s-a rupt îndată.

Era limpede că însușirile cuțitelor de strung pentru tăierea intensivă cu unghiul de degajare negativ, nu se pot utiliza la frezare. Se părea că Evgheni se afla din nou în fața unei probleme de nerezolvat. Între timp, însă, a aflat că un grup de oameni de știință făceau și ei cercetări în această direcție, dar că n-au ajuns la rezultate satisfăcătoare. Atunci, ce era de făcut? N-ar fi mai bine să lase totul baltă și să lucreze după vechile procedee?

Nu, asta nu se putea. El continuă cercetările.

După numeroase înfrîngerii, îi întîlni iarăși pe forjorul Maksimov. Îi spuse: — Mă duc să văd ce au scris despre asta strungarii și frezorii clasici. Sta pînă tîrziu la bibliotecă tehnico-științifică de pe prospectul Vorosilov. Cînd pîrea că țîrșile și broșurile se neacă de fuga timpului și ruga pe cei de la bibliotecă să nu-i scoată semnele din cărți, iar pînă acasă mergea pe jos, pentru că să-și mai adune gîndurile.

Dar îl bătea mereu un gînd: „Nu! Cu un unghi teșit de degajare, cuțitul nu va fi bun de nimic!” Și totuși într-o singură săptămînă, a mai încercat încă 15 modele diferite de cuțite cu unghi de degajare negativ. Toșii nici unul n-a fost bun și atunci, Evgheni se hotărî să-l viziteze pe vestitul raibitor Latrighin, de la uzina „Rostselmas”.

Latrighin i-a spus:

— Între frezare și munca noastră este mare deosebire. Nici nu știu ce

sfaț să-ți dau. Eu, personal, prefer cuțitul cu unghi ascuțit, pozitiv. Iată cum lucrez eu.

Nu puteai să nu admiri stilul de muncă al lui Latrighin. El pur și simplu „ara” metalul cu cuțitul său, a cărui formă „geometrică” a numit-o „de răsturnare”.

Evgheni știa că vîrtejul cuțitului cu unghi de degajare pozitiv se va arde în timpul lucrului. De aceea, a ascuțit vîrtejul cuțitului în așa fel încît s-a format o muchie tăietoare suplimentară. La probă, cuțitul depășea așteptările. Unii parcă nu vroiau să-și creadă ochilor. O piesă care de obicei era prelucrată în trei ore, acum era scoasă din mașină abia după treizeci de minute. Cuțitul a fost gălat candidatulul în științele tehnice Hmeliovskî, docent la institutul de mașini agricole, care venise să lîna o conferință la uzina. Omul de știință a rămas și el uluit de originalitatea soluției la care a ajuns Zamkov. Tînărul muncitor a fost invitat la institut, unde împreună cu doi studenți din anul V, trebuia să perfecționeze noul cuțit, astfel ca el să lucreze cu avansuri sporite, timp mai îndelungat.

După alte două luni de muncă îndelungată, a fost stabilită ultima variantă a cuțitului. La îmbinarea muchiei tăietoare principale cu cea suplimentară, a mai adăugat o față triunghiulară. Aceasta are la vîrtejul tăieturii de 1 milimetru și unghiul de degajare negativ de 3-5 grade. Principalele elemente tăietoare au rămas ascuțite și acoperite ușor pe muchii cu fațete amortizoare de vibrații, late de 0,2 milimetri. După aceste fațete amortizoare de vibrații, Zamkov citea din „Literaturna gazeta”; cîte cîte i-au fost de folos.

Cu aceste cuțite, Evgheni execută frezarea frontală în trepte cu avansuri care la ojelele de duritate medie ating pînă la 2,25 milimetri pe minut! Dacă piesa se prelucurează cu 600 de turajuri pe minut la o freză cu doi diametri, atunci avansul pe fiecare dîmte este de aproape doi milimetri. Aceasta înseamnă de opt ori mai mult decît cele mai mari avansuri cunoscute pînă acum.

E interesant că regimurile de aschierie sporite au fost obținute la o mașină unealtă de capacitate medie și cu un motor electric de 3,7 kw. Noua geometrie a cuțitului a sfîrșit mult interes.

După socotelile cele mai modeste, cuțitul lui Zamkov dă posibilitatea de a se accelera de trei ori procesul de frezare.

Evgheni Zamkov și-a luat angajamentul să îndeplinească în trei ani sarcinile ce-i revin în cadrul actualului cincinal. El a izbit să depășească norma de șapte ori, lucrînd deodată la trei mașini-unelte.

LA O FERMĂ DE PĂSĂRI

Colhozul „Molotov” din regiunea Crimeea are o fermă de păsări vestita. În medie pe cap de găină, într-un an colhozul a obținut peste 100 de ouă.

Din viața „cîrții cîrții”

STRAMOȘUL BICICLETEI

De la Verhoturie, în Ural, și pînă la Moscova sînt peste 2.000 verste. Aceasta distanță a fost străbătută, de un drum anevios, de țăranul obrag Artamonov, pe un „samokat” cu două roți, adică un fel de bicicletă primitivă. Lucrurile s-au petrecut în 1801. Acest „samokat”, construit de Artamonov, este prototipul bicicletei de azi.

surd, iar vizitiul, întorcîndu-se spre pasagerul său și arîndî cu capul spre mulțime, zise: „Iar eu luad la bătaie un chimist...” Căldorul îi răspunde rîzînd: — Știința n-are nici un folos de la „chimisti” de solul ăstora, iar cumpărători își strică lucrurile. Vizitiul nu știa că duce în trăsătur pe cel mai

SĂPTĂMÎNA

Moscova, 30 aprilie 1956. Zece de mii de cetățeni ai Moscovei au venit în această zi la Aeroportul Central, pentru a-l întâmpina pe N. A. Bulganin și N. S. Hrușciov, la sosirea lor din Anglia.

Relațiile americano-sovietice

Anul 1955 a fost marcat de importante evenimente internaționale. În cadrul acestor evenimente, unul din primele locuri îl ocupă, pe drept cuvânt, Conferința de la Geneva a șefilor guvernelor celor patru puteri. Oameni de bună credință din întreaga lume au salutat „spiritul Genevei”, care a însemnat o anumită destindere în relațiile internaționale. Imediat după încheierea Conferinței de la Geneva, Institutul american al opiniei publice a făcut o anchetă în rândurile populației din S.U.A. pentru a cunoaște atitudinea ei față de rezultatele Conferinței. Rezultatele acestei anchete au arătat — potrivit declarației făcute de directorul Institutului, doctorul Gallup — că „tratarea „celor patru mari” a justificat speranțele poporului... Majoritatea covârșitoare a celor interogați și-a exprimat încrederea că aceste tratative vor duce la stabilirea colaborării internaționale și la întărirea colaborării dintre U.R.S.S. și S.U.A.

Numerosi reprezentanți ai cercurilor de afaceri din Statele Unite, considerând pe bună dreptate că colaborarea economică cu Uniunea Sovietică constituie baza dezvoltării tuturor celorlalte relații dintre aceste țări, au început să se ocure, după Conferința de la Geneva, cu tot mai multă insistență, lărgirea comerțului cu U.R.S.S.

În același spirit s-au rostit și reprezentanții ai cercurilor largi ale opiniei publice sovietice.

Cum stau în prezent lucrurile privind dezvoltarea relațiilor dintre S.U.A. și U.R.S.S.?

În mesajul său din 23 ianuarie 1956 către președintele S.U.A., Eisenhower, N. A. Bulganin scrie: „În ultimul timp contactele dintre est și vest și, în special, dintre Uniunea Sovietică și Statele Unite ale Americii s-au îmbunătățit simțitor, deși ele nu pot fi considerate încă nici pe departe ca largi și suficiente. În ce privește U.R.S.S. și S.U.A. aceste contacte mai intense au arătat că de mult timp popoarele țărilor noastre s-au dezvoltat aceste contacte și colaborarea prietenească”.

În cursul anului 1955, au venit în U.R.S.S. de câteva ori mai mulți americani decât în 1954. În comparație cu 1954, a sporit în 1955 și numărul delegațiilor sovietice care au vizitat S.U.A.

O mare însemnătate în dezvoltarea contactelor dintre S.U.A. și U.R.S.S. a avut-o vizitarea Uniunii Sovietice, în 1955, de mai mulți senatori americani și de unii membri ai Camerei Reprezentanților ai S.U.A. Numeroși membri ai Congresului S.U.A. și-au exprimat dorința să viziteze U.R.S.S. și tuturor — fără excepție — li s-au acordat vize de intrare în U.R.S.S.

Atunci când acești congresmeni s-au întors în patrie, în relațiile celor mai mulți dintre ei cu privire la relațiile americano-sovietice au început să apară tonuri noi. De pildă, senatorii Young, Dworshak, Frear au subliniat că ei s-au încredințat de sinceritatea sentimentelor prieteniești nutrite de oamenii sovietici față de poporul american, că și ei înșiși au fost cuprinși de sentimente tot mai prietenești față de poporul sovietic. Ei s-au rostit pentru dezvoltarea contactelor dintre ambele țări subliniind că acest lucru va contribui la o înțelegere reciprocă.

Un rol deosebit în dezvoltarea contactului dintre S.U.A. și U.R.S.S. l-a avut schimbul de delegații agricole.

În afara delegației agricole, au mai fost în S.U.A. și câteva alte delegații sovietice. Astfel, la invitația Asociației naționale americane a constructorilor de locuințe, un grup de lucrători sovietici din aceeași ramură a vizitat timp de două săptămâni, în luna mai, S.U.A.

În cea de-a doua viză ale călătoriilor sale în S.U.A., delegația sovietică a fost învitată de constructorii americani să viziteze U.R.S.S. Acceptând invitația, președintele Asociației naționale a constructorilor, Smith, a subliniat că acest schimb de delegații va contribui la întărirea prieteniei dintre constructorii sovietici și americani.

Un puternic răsunet în presa americană și sovietică a avut călătoria în S.U.A. a celor șapte ziaristi sovietici.

În afară de delegațiile sovietice amintite, S.U.A. au mai fost vizitate în 1955 de alte delegații tehnice și științifice din U.R.S.S., iar Uniunea Sovietică a fost vizitată de o seamă de delegații americane și de un mare număr de turiști.

Para-el cu schimbul de delegații, au

inceput între U.R.S.S. și S.U.A. și se restabilesc tradiționalele relații științifice. În legătură cu aceasta, trebuie amintită, în primul rând, Conferința de la Geneva pentru folosirea energiei atomice în scopuri pasnice. Ea s-a desfășurat sub semnul colaborării oamenilor de știință din numeroase țări, inclusiv a oamenilor de știință sovietici și americani.

Se observă o învioreare a relațiilor științifice în domeniul medicinei în această direcție. Un bun exemplu îl constituie contactul dintre renumiții chirurzi sovietici și americani. Ei colaborează la congrese, studiază escamizarea chimicilor, fac schimb de literatură științifică. Chirurzi americani și sovietici au luat parte activă la organizarea schimbului de filme medicale dintre ambele țări.

După Conferința de la Geneva, a început între U.R.S.S. și S.U.A. un schimb de formații artistice. Presa din întreaga lume a subliniat primirea plină de căldură pe care americanii au făcut-o pianistului sovietic Emil Gilels.

Recent, în S.U.A. a dat de seamă concertele cunoscutului violonist sovietic David Oistrach. Iubitorii de muzică din America, precum și presa, au acordat o deosebită preajură măiestriei lui Oistrach. În legătură cu aceasta, s-a subliniat că arta sovietică a câștigat mulți noi prieteni americani. La rândul lor, în Uniunea Sovietică a dat spectacole, cu o deosebită succes, grupul de artiști americani care au prezentat la Leningrad și Moscova opera renumitului compozitor din S.U.A. J. Gershwin „Porgy and Bess”.

Între U.R.S.S. și S.U.A. există și relații sportive. După pasionorii americani, care au participat la campionatul pentru obținerea titlului de campion mondial la patinaj, competiție desfășurată în ianuarie 1955 la Moscova, a venit în U.R.S.S. o echipă americană de atletism. Intimitate de la Moscova și Leningrad dintre halterofili sovietici și americani s-au desfășurat într-o atmosferă de prietenie. Toți membrii echipei americane au subliniat bunele sentimente ale sportivilor sovietici pentru halterofili americani.

La sfârșitul lunii iunie și la începutul lui iulie 1955 a avut loc, la Moscova, un meci între cei mai buni sașiști din U.R.S.S. și S.U.A. Sosirea sașiștilor americani, odată cu un mare grup de turiști americani amatori de sah, a constituit o vizită de răspuns la călătoria pe care a făcut-o în S.U.A., în 1954, o echipă de sașiști sovietici. Trebuie subliniat că meciurile dintre sașiștii americani și sovietici devin tradiționale.

Toate aceste fapte demonstrează că, în 1955, mai ales după Conferința de la Geneva a șefilor guvernelor, s-a observat o vădită îmbunătățire în dezvoltarea contactelor dintre S.U.A. și U.R.S.S.

Care sînt perspectivele dezvoltării în viitor a acestor relații?

După cum se știe, la Conferința ministrilor Afacerilor Externe de la Geneva alți delegații sovietice pe de o parte, și delegațiile S.U.A., Angliei și Franței, pe de altă parte, au prezentat și au prezentat în legătură cu această problemă. Proiectul delegației sovietice, alcătuit din directorii șefilor celor patru guverne, prevedea în primul rând înlăturarea barierelor ce împiedică dezvoltarea relațiilor economice și comerciale dintre Orient și Occident, întrucât tocmai dezvoltarea relațiilor economice și comerciale trebuie să devină baza reală a largirii celorlalte legături între popoare. Proiectul sovietic conținea, de asemenea, o seamă de propuneri referitoare la lărgirea colaborării în domeniul culturii, științei, tehnicii, presei, artei, sportului, turismului etc. Chiar și scurta enumerare a punctelor din proiectul sovietic arată că el oferă o bază reală pentru a se ajunge la un acord în această problemă. Totuși, delegațiile S.U.A., Angliei și Franței au respins proiectul sovietic și, în locul lui, au prezentat proiectul lor, care nu corespundea propunerilor făcute de aceste țări la Conferința șefilor guvernelor. El era în discordanță cu directivele elaborate la Conferința din iulie, și cu acel spirit de înțelegere reciprocă și colaborare care a dominat la această conferință.

Astfel, problema de însemnătate primordiale — înlăturarea barierelor care frămăntă dezvoltarea relațiilor economice și comerciale dintre țări — a fost pusă de reprezentanții celor trei puteri occidentale pe ultimul plan. Mai departe, o serie de propuneri din acest proiect au fost formulate în așa fel ca și cum soluția n-ar fi dorită să ajungă la un acord în problema contactelor. Această se referă, în primul rând, la acele propuneri care încercau să folosească problema contactelor drept pretext pentru amenințări în treburile interne ale acestor țări.

Cu toate că Conferința de la Geneva a ministrilor Afacerilor Externe s-a încheiat fără adoptarea unor hotărâri esențiale în domeniul dezvoltării contactelor între vest și est, delegația sovietică a declarat la seșina de închidere că guvernul U.R.S.S. va înfăptui dezvoltarea contactelor cu țările care doresc acest lucru.

Poziția Uniunii Sovietice își găsește sprijin în rândurile cercurilor largi ale poporului american. Mulți americani, dintr-o seamă în ce măsură pacea și securitatea depind de relațiile dintre S.U.A. și U.R.S.S., cer dezvoltarea legăturii cu țările mai stricte și multilaterale legături cu poporul sovietic. Merită o atenție deosebită în această direcție scrisorile adresate de peste 100 de comunități militanți pe țărîm obștești americani președintelui Eisenhower. Autorii acestor scrisori, trimisă în octombrie trecut, au cerut președintelui „să găsească mijloace pentru întărirea spiritului Genevei”. În special, ei au chemat să se facă pași hotărâți în direcția dezvoltării comerțului dintre vest și est, să se adopte o nouă atitudine față de concepția materialistă „strategică”, să se elaboreze un vast program privind schimbul de delegații formate din reprezentanți ai tuturor ramurilor de activitate.

În același spirit se rostesc mulți reprezentanți ai cercurilor de afaceri, oameni de știință și artiști, muncitori și fermieri. Numeroși americani subliniază că nu trebuie să se îngăduie revizuirea la războiul rece. O parte considerabilă a opiniei publice americane cere reglementarea litigiilor internaționale pe cale pașnică, rânduindu-se pentru lărgirea contactelor dintre U.R.S.S. și S.U.A. în domeniul economic, științific, cultural și artistic. Americanii americani necesare, de asemenea, oportunități dezvoltării continue a legăturii cu Uniunea Sovietică.

Totuși, în calea dezvoltării legăturii dintre marile puteri apare al Statelor Unite și Uniunii Sovietice există o piedică serioasă. Aceste piedici sînt artificiale create de unele cercuri agresive din S.U.A., care mai încearcă să ducă față de Uniunea Sovietică lăcomosa politica de pe poziții de forță, politica amenințării cu arma atomică.

Nu încapă îndoială că toate piedicile în calea dezvoltării legăturii dintre popoarele U.R.S.S. și S.U.A. au fost puse de acei care sînt legați într-un fel sau altul de cercurile mai sau mai stricte. Să luăm, de pildă, recenta călătorie a ziaristilor sovietici în S.U.A. Evident, întărirea prieteniei și convorbirile oamenilor sovietici cu sute de americani n-au fost pe placul unor oameni din S.U.A. Grupuri de buliganți, pregătiți în mod special, conștenteau programul delegației sovietice. Persoane suspecte așteptau pe ziaristi sovietici la ieșirea din hoteluri, insultându-i în unele ocazii, politica n-a acționat deloc. Ziaristii sovietici au fost urmăriti de detectivi. Nici un membru al guvernului american n-a dorit să se întâlnească cu ziaristii sovietici și să le acorde interviuri, deși conducătorii guvernului sovietic au discutat, în repetate rânduri, cu ziaristii americani care au călătorit, liber, prin U.R.S.S. fără „li insolții” de detectivi, fără primejdia de a fi blocați în hoteluri de grupuri de buliganți în stare de ebrietate și fără alte manifestări asemănătoare, nedemne de o țară civilizată.

Aceiași cercuri americane poartă vina eșecului călătoriei în S.U.A. a unor veterani sovietici și a unor redactori ai ziarelor studențești și de tineret.

La sfârșitul lunii ianuarie 1956, corespondenta ziarului „New York Herald Tribune”, M. Higgins, a relatat din Washington că Consiliul Național al securității S.U.A. a primit din partea unor personalități oficiale, inclusiv din partea secretarului de stat adjunct, recomandarea de a înceta pe viitor

schimbul de delegații cu Uniunea Sovietică. „Această indicație arată că de mult se tem unele cercuri americane de lărgirea contactelor dintre Uniunea Sovietică și Statele Unite. Îndepăinând voința acestor cercuri, Departamentul de stat al S.U.A. pune piedici în calea îmbunătățirii relațiilor americano-sovietice. Astfel Departamentul de stat a declarat, fără să dea nici un fel de explicații, că nu dorește călătoria în S.U.A. a unor specialiști sovietici care să participe la lucrările celui de al 35-lea congres anual al Consiliului pentru cercetări în domeniul construcției de spații de pe lângă Academia Națională de Științe a S.U.A. S-a aflat, ulterior, că Departamentul de stat a refuzat din nou să dea viza de intrare unor cetățeni sovietici. De data aceasta, era vorba de un grup de specialiști sovietici în alimentația publică.

Trebuie subliniat, de asemenea, că deși secretarul de stat Dulles și-a exprimat la Geneva nădejdea că „vizitarea reciprocă a S.U.A. și a Uniunii Sovietice de către cetățeni sovietici și americani va fi pe viitor mai largă”, acest lucru nu l-a împiedicat ca, la o conferință de presă ținută în 18 octombrie 1955, să-și arate față nemulțumirea față de primirea prietenească făcută în S.U.A. delegației agricole sovietice.

Referindu-se, în raportul ținut la Congresul al XX-lea al P.C.U.S., la dezvoltarea relațiilor dintre U.R.S.S. și S.U.A., N. S. Hrușciov a subliniat că cetățenii americani au avut toate oportunitățile de a vizita Uniunea Sovietică și că au fost bine primii în U.R.S.S. În același timp, mulți ingineri sovietici, oameni de știință, oameni de literatură și artiști n-au putut, din păcate, să se folosească de invitațiile unor firme și organizații americane, deoarece n-au primit vize de intrare în S.U.A. Aceasta situație, a spus N.S. Hrușciov, „nu contribuie la lărgirea contactelor dintre țările noastre. Să sperăm că situația se va schimba în bine”.

În legătură cu aceasta, se cuvine amintiți memorandumul guvernului S.U.A. din 12 noiembrie 1955 referitor la schimbul de delegații dintre U.R.S.S. și S.U.A. După cum se știe, în acest memorandum se arată că guvernul Statelor Unite este interesat în dezvoltarea schimbului de delegații între U.R.S.S. și S.U.A. și că acest schimb trebuie făcut, după părerea părții americane, pe baza principiului reciprocității și potrivit unui program dinainte elaborat.

Ministerul Afacerilor Externe al U.R.S.S. în nota sa din 3 februarie adresată Ambasadei S.U.A. la Moscova, a subliniat, ca răspuns la acest memorandum, că guvernul sovietic s-a rostit în repetate rânduri pentru lărgirea schimbului de delegații între U.R.S.S. și S.U.A. și că ministrul Afacerilor Externe al U.R.S.S. subliniază cu satisfacție declarația Departamentului de stat că guvernul american „este de asemenea interesat în dezvoltarea acestui schimb”. În continuare, se arată în această notă că ministrul Afacerilor Externe al U.R.S.S. e de acord cu propunerea Departamentului de stat al S.U.A. cu privire la elaborarea unui program de schimburi în domeniul medicinei și agriculturii și că e gata „să înceapă tratative în această direcție, cit și în problema schimbului de delegații în domeniul culturii, energiei, alimentației publice etc. Astfel, guvernul sovietic a confirmat, din nou, prin fapte, atitudinea sa pozitivă față de dezvoltarea legăturilor americano-sovietice.

Acest schimb de documente între U.R.S.S. și S.U.A. poartă constituie o bază reală pentru lărgirea acestor legături. În această direcție, foarte multe lucruri vor depinde de poziția autorităților americane, care după cum se știe au pus în ultima vreme în repetate rânduri piedici în calea dezvoltării relațiilor dintre poporul sovietic și cel american. Dezvoltarea continuă a contactelor americano-sovietice va contribui în mare măsură la înțelegerea reciprocă dintre poporul sovietic și poporul american, la îmbunătățirea relațiilor dintre aceste două țări.

(După „Mejdunarodnaia Jizn”).

Recordurile atleților sovietici

„Nalck, Caucazul de Nord. Mica și pitoreasca localitate de la poalele munților uriași se bucură în miscarea sportivă sovietică de o tradiție cu totul inedită: de mulți ani, cei mai buni atleți sovietici se întâlnesc aici în marele concurs atletic de primăvară.

A trecut vremea cînd prima ieșire pe stadion a atleților coincidea cu primele antrenamente în noul sezon... Acum, întreaga țară are la pregătiri intense, competiții interesante. De aceea nu-i de mirare că în luna aprilie, cînd în cele mai multe regiuni ale Uniunii Sovietice pistele de atletism se zînzăie abia de apele de primăvară, iar primele fire de turbă înverzesc stadiioanele, mulți atleți ai țării se află într-o formă excelentă, obțin performanțe de valoare, recorduri mondiale.

Astfel, nu de mult, la Soci s-au întâlnit cei mai buni atleți ai asociațiilor „Burevestnik” și „Aripile sovietelor”. Cu acest prilej, foarte frumos atlet turul Bașkîria în a doua etapă a concursului de atletism: Levon Sanadze, alergînd 100 de metri în 10,6 sec. De remarcat că în cursul turului, Bașkîrova a parcurs în 10,5-10,6 sec.

Pe stadionul din Soci, un succes remarcabil a fost obținut de studentul Institutului aviatic din Moscova, Anatolii Samofetov. El a lansat ciocanul la 62,67 metri, rezultat care constituie a patra performanță mondială din istoria probei.

Dar să ne întorcem la Nalck, arena primei mari confruntări a atleților sovietici în noul sezon.

O caracteristică generală a competiției a constituit-o piafonal foarte ridicat al rezultatelor care, aproape în toate probele, sînt superioare celor de anul trecut.

Într-o din prima zi a întrecerilor, numeroșii spectatori au avut prilejul să asiste la stabilirea unui nou record unional de mare valoare.

Se întrec sîrîtorii în înălțime. Stacheta a fost ridicată la 2 metri. Pentru victorie luptă Stepanov, Kașkarov și Degtearev. Primii doi reușesc să treacă înălțimea. La 2,03 m. Kașkarov sare din prima încercare, în timp ce Stepanov doboară de trei ori consecutiv. Acum, tabela indicatoare arată 2,06 m., înălțime care trece cu 1 cm recordul țării, deținut de Sitkin.

Și totuși, Kașkarov n-a fost singurul „erou” al întrecerilor de la Nalck. A doua zi, competițiile au adus o nouă performanță record, de valoare și mai ridicată. Fără îndoială că la ora 16, cînd a început întrecerea aruncătorilor de ciocan, atenția spectatorilor s-a îndreptat spre cercul de zgură roșie. Motiul: pe stadion evolua nu altul decât recordmanul mondial Mihail Krivonozov.

Atleții belorusi, uriași cit un urs, dar cu agerime de felină, a fost în ultimii ani învingătorul invariabil al tuturor concursurilor la ciocan a participat. De trei ori, ciocanul pornit din brațele lui vînjoasă a aterizat dincolo de stegulețul care marca recordul lumii. Numai în cursul unei anuale trecut, studentul din Minsk a reușit consecutiv 64,33 m și 64,52 m.

La Nalck, Krivonozov a stabilit un record fenomenal: 65,85 m. Niciodată pînă acum, într-o probă de aruncare, recordul mondial n-a fost îmbunătățit dintr-o dată cu 1,33 m.

Multe rezultate de valoare au putut fi aplaudate pe excelența pistă a stadionului din Nalck.

În cursa de 200 m, Viktor Kovalov a realizat 21 secunde, ceea ce reprezintă cea mai bună performanță mondială a anului. Două victorii a reușit turul Lituei, câștigînd 400 metri garduri

lejul să asiste la stabilirea unui nou record unional de mare valoare.

Se întrec sîrîtorii în înălțime. Stacheta a fost ridicată la 2 metri. Pentru victorie luptă Stepanov, Kașkarov și Degtearev. Primii doi reușesc să treacă înălțimea. La 2,03 m. Kașkarov sare din prima încercare, în timp ce Stepanov doboară de trei ori consecutiv. Acum, tabela indicatoare arată 2,06 m., înălțime care trece cu 1 cm recordul țării, deținut de Sitkin.

Și totuși, Kașkarov n-a fost singurul „erou” al întrecerilor de la Nalck. A doua zi, competițiile au adus o nouă performanță record, de valoare și mai ridicată. Fără îndoială că la ora 16, cînd a început întrecerea aruncătorilor de ciocan, atenția spectatorilor s-a îndreptat spre cercul de zgură roșie. Motiul: pe stadion evolua nu altul decât recordmanul mondial Mihail Krivonozov.

Atleții belorusi, uriași cit un urs, dar cu agerime de felină, a fost în ultimii ani învingătorul invariabil al tuturor concursurilor la ciocan a participat. De trei ori, ciocanul pornit din brațele lui vînjoasă a aterizat dincolo de stegulețul care marca recordul lumii. Numai în cursul unei anuale trecut, studentul din Minsk a reușit consecutiv 64,33 m și 64,52 m.

La Nalck, Krivonozov a stabilit un record fenomenal: 65,85 m. Niciodată pînă acum, într-o probă de aruncare, recordul mondial n-a fost îmbunătățit dintr-o dată cu 1,33 m.

Multe rezultate de valoare au putut fi aplaudate pe excelența pistă a stadionului din Nalck.

În cursa de 200 m, Viktor Kovalov a realizat 21 secunde, ceea ce reprezintă cea mai bună performanță mondială a anului. Două victorii a reușit turul Lituei, câștigînd 400 metri garduri

lejul să asiste la stabilirea unui nou record unional de mare valoare.

Se întrec sîrîtorii în înălțime. Stacheta a fost ridicată la 2 metri. Pentru victorie luptă Stepanov, Kașkarov și Degtearev. Primii doi reușesc să treacă înălțimea. La 2,03 m. Kașkarov sare din prima încercare, în timp ce Stepanov doboară de trei ori consecutiv. Acum, tabela indicatoare arată 2,06 m., înălțime care trece cu 1 cm recordul țării, deținut de Sitkin.

Și totuși, Kașkarov n-a fost singurul „erou” al întrecerilor de la Nalck. A doua zi, competițiile au adus o nouă performanță record, de valoare și mai ridicată. Fără îndoială că la ora 16, cînd a început întrecerea aruncătorilor de ciocan, atenția spectatorilor s-a îndreptat spre cercul de zgură roșie. Motiul: pe stadion evolua nu altul decât recordmanul mondial Mihail Krivonozov.

Atleții belorusi, uriași cit un urs, dar cu agerime de felină, a fost în ultimii ani învingătorul invariabil al tuturor concursurilor la ciocan a participat. De trei ori, ciocanul pornit din brațele lui vînjoasă a aterizat dincolo de stegulețul care marca recordul lumii. Numai în cursul unei anuale trecut, studentul din Minsk a reușit consecutiv 64,33 m și 64,52 m.

La Nalck, Krivonozov a stabilit un record fenomenal: 65,85 m. Niciodată pînă acum, într-o probă de aruncare, recordul mondial n-a fost îmbunătățit dintr-o dată cu 1,33 m.

Multe rezultate de valoare au putut fi aplaudate pe excelența pistă a stadionului din Nalck.

În cursa de 200 m, Viktor Kovalov a realizat 21 secunde, ceea ce reprezintă cea mai bună performanță mondială a anului. Două victorii a reușit turul Lituei, câștigînd 400 metri garduri

lejul să asiste la stabilirea unui nou record unional de mare valoare.

Se întrec sîrîtorii în înălțime. Stacheta a fost ridicată la 2 metri. Pentru victorie luptă Stepanov, Kașkarov și Degtearev. Primii doi reușesc să treacă înălțimea. La 2,03 m. Kașkarov sare din prima încercare, în timp ce Stepanov doboară de trei ori consecutiv. Acum, tabela indicatoare arată 2,06 m., înălțime care trece cu 1 cm recordul țării, deținut de Sitkin.

Și totuși, Kașkarov n-a fost singurul „erou” al întrecerilor de la Nalck. A doua zi, competițiile au adus o nouă performanță record, de valoare și mai ridicată. Fără îndoială că la ora 16, cînd a început întrecerea aruncătorilor de ciocan, atenția spectatorilor s-a îndreptat spre cercul de zgură roșie. Motiul: pe stadion evolua nu altul decât recordmanul mondial Mihail Krivonozov.

Atleții belorusi, uriași cit un urs, dar cu agerime de felină, a fost în ultimii ani învingătorul invariabil al tuturor concursurilor la ciocan a participat. De trei ori, ciocanul pornit din brațele lui vînjoasă a aterizat dincolo de stegulețul care marca recordul lumii. Numai în cursul unei anuale trecut, studentul din Minsk a reușit consecutiv 64,33 m și 64,52 m.

La Nalck, Krivonozov a stabilit un record fenomenal: 65,85 m. Niciodată pînă acum, într-o probă de aruncare, recordul mondial n-a fost îmbunătățit dintr-o dată cu 1,33 m.

Multe rezultate de valoare au putut fi aplaudate pe excelența pistă a stadionului din Nalck.

În cursa de 200 m, Viktor Kovalov a realizat 21 secunde, ceea ce reprezintă cea mai bună performanță mondială a anului. Două victorii a reușit turul Lituei, câștigînd 400 metri garduri

lejul să asiste la stabilirea unui nou record unional de mare valoare.

Se întrec sîrîtorii în înălțime. Stacheta a fost ridicată la 2 metri. Pentru victorie luptă Stepanov, Kașkarov și Degtearev. Primii doi reușesc să treacă înălțimea. La 2,03 m. Kașkarov sare din prima încercare, în timp ce Stepanov doboară de trei ori consecutiv. Acum, tabela indicatoare arată 2,06 m., înălțime care trece cu 1 cm recordul țării, deținut de Sitkin.

Și totuși, Kașkarov n-a fost singurul „erou” al întrecerilor de la Nalck. A doua zi, competițiile au adus o nouă performanță record, de valoare și mai ridicată. Fără îndoială că la ora 16, cînd a început întrecerea aruncătorilor de ciocan, atenția spectatorilor s-a îndreptat spre cercul de zgură roșie. Motiul: pe stadion evolua nu altul decât recordmanul mondial Mihail Krivonozov.

Atleții belorusi, uriași cit un urs, dar cu agerime de felină, a fost în ultimii ani învingătorul invariabil al tuturor concursurilor la ciocan a participat. De trei ori, ciocanul pornit din brațele lui vînjoasă a aterizat dincolo de stegulețul care marca recordul lumii. Numai în cursul unei anuale trecut, studentul din Minsk a reușit consecutiv 64,33 m și 64,52 m.

La Nalck, Krivonozov a stabilit un record fenomenal: 65,85 m. Niciodată pînă acum, într-o probă de aruncare, recordul mondial n-a fost îmbunătățit dintr-o dată cu 1,33 m.

Multe rezultate de valoare au putut fi aplaudate pe excelența pistă a stadionului din Nalck.

În cursa de 200 m, Viktor Kovalov a realizat 21 secunde, ceea ce reprezintă cea mai bună performanță mondială a anului. Două victorii a reușit turul Lituei, câștigînd 400 metri garduri

lejul să asiste la stabilirea unui nou record unional de mare valoare.

Se întrec sîrîtorii în înălțime. Stacheta a fost ridicată la 2 metri. Pentru victorie luptă Stepanov, Kașkarov și Degtearev. Primii doi reușesc să treacă înălțimea. La 2,03 m. Kașkarov sare din prima încercare, în timp ce Stepanov doboară de trei ori consecutiv. Acum, tabela indicatoare arată 2,06 m., înălțime care trece cu 1 cm recordul țării, deținut de Sitkin.

Și totuși, Kașkarov n-a fost singurul „erou” al întrecerilor de la Nalck. A doua zi, competițiile au adus o nouă performanță record, de valoare și mai ridicată. Fără îndoială că la ora 16, cînd a început întrecerea aruncătorilor de ciocan, atenția spectatorilor s-a îndreptat spre cercul de zgură roșie. Motiul: pe stadion evolua nu altul decât recordmanul mondial Mihail Krivonozov.

Atleții belorusi, uriași cit un urs, dar cu agerime de felină, a fost în ultimii ani învingătorul invariabil al tuturor concursurilor la ciocan a participat. De trei ori, ciocanul pornit din brațele lui vînjoasă a aterizat dincolo de stegulețul care marca recordul lumii. Numai în cursul unei anuale trecut, studentul din Minsk a reușit consecutiv 64,33 m și 64,52 m.

La Nalck, Krivonozov a stabilit un record fenomenal: 65,85 m. Niciodată pînă acum, într-o probă de aruncare, recordul mondial n-a fost îmbunătățit dintr-o dată cu 1,33 m.